

Egyházközségi Levél

ALBERTFALVI SZENT MIHÁLY PLÉBÁNIA

XXXVI. évfolyam

2022. Úrnapja

Ima

Anima Christi, sanctifica me!

Krisztus lelke,
szentelj meg engem!
Krisztus teste,
üdvözíts engem!
Krisztus vére,
ihless meg engem!
Krisztus oldalából kifolyó víz,
moss tisztára engem!
Krisztus kínszenvedése,
erősíts meg engem!
Ó, jóságos Jézus,
hallgass meg engem!
Szent sebeidbe rejts el engem!
Ne engeddd, hogy
elszakadjak tőled!
A gonosz ellenségtől
oltalmaz engem!
Halálom óráján
hívj magadhoz engem!
Add, hogy eljussak hozzád,
és szentjeiddel dicsérjelek téged,
mindörökkön-örökké.
Ámen.

(Loyolai Szent Ignác imája)

Beköszöntő

*A Szentlélek leszáll, és minden megváltozik,
megnyílik szemed.*

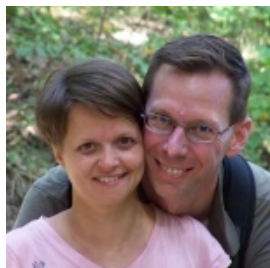
*A Szentlélek leszáll, és új emberré leszel,
meglátod Őt, aki szeret.*

Meglátod Őt, Jézust!

A ki ott volt a pünkösddvasárnap előesti Szentlélek hívó imaesten, tapasztalhatta, hogy milyen sokan vártuk, hívtuk együtt az Úr Lelkét az életünkbe. Érezni lehetett a Szentlélek átalakító erejét, amiről a fenti dalszöveg is szól: „*minden megváltozik*”.

Ha egyházközségünk elmúlt időszakára visszatekintünk, ugyanezt az átalakító erőt érhetjük tetten. A lelkigyakorlatok formáló hatása, a kötetlen közösségi együttlétek békéje és nyitottsága, a szolgálatok öröme mind-mind a Szentlélek keze nyomát őrzi. Mindezekről olvashattok lapunk cikkeiben.

Vedd észre, kedves Olvasó, te is a Szentlélek jeleit ne csak magad körül, hanem a saját életedben is! Ébressze fel benned is a vágyakozást valami több után, mint amennyit eddig megtapasztaltál Istentől és engedd, hogy téged is átalakítson! Kívánom neked annak az örömét, hogy éld át, milyen az, amikor „*minden megváltozik*”.

Schwarczkopf Bálint és Orsi

Tartalom

4

Lakást keresünk Albertfalván

Henrik atya

6

30 éves a Don Bosco – tanárok a kezdetekről

Fejes Imre

12

Régen várt, örömteli találkozások a Bosco-ban

Makrai Ákos

15

Lelkiőrök vallomásai

Riszterer Zsuzsi

21

Igent mondok Online női lelkigyakorlat

Szakácsné Ujházy Mária (Mickó)

22

Exodus – út a szabadságba

Schwarczkopf Bálint

30

Egy hiteles keresztény élet

Szőts Miklós

33

Remény

Molnár Cecília

34

Segélyszállítmányok Kárpátaljára

Bene Lajos

38

Különleges élmények egy leányfalui lelkigyakorlaton

Szakácsné Ujházy Mária (Mickó)

44 **Újra együtt Péliföldszentkereszten**
Schwarczkopf Bálint

46 **Találkozások**
Szakácsné Ujházy Mária (Mickó)

48 **Májusi rövid hírek közösségi életünkben**
Borbélyné Bató Margit
Schwarczkopf Bálint

51 **Képes beszámoló a mogyoródi portyáról**
Doroszlai Bernadett
Hamada Gabriella

54 **Csillagtábor ajánló**
Győrik Balázs

56 **Tavaszi programjaink**
Kiss István

58 **Emlékek régi fényképek nyomán**
Madaras Gábor

62 **Gyereksarok**
Kovács-Rokolya Boglárka

65 **Ismered a templomot?**
Borbélyné Bató Margit

Egyházközségi Levél

Megjelenik:

évente négyszer: húsvétkor, Úrnapján, Szent Mihály napján (búcsúkor) és karácsonykor

Kiadja:

Albertfalvi Római Katolikus Egyházközség
1116 Budapest, Bükköny u. 3

Felelős kiadó:

Dr. Gável Henrik plébános

Alapító szerkesztő:

Kiss Gábor

Szerkesztők:

Schwarczkopf Bálint és Orsi

Rovatvezetők:

Bene Lajos, Borbélyné Bató Margit, Fejes Miklós, Gável Henrik, Kiss Gábor, Kiss István, Kovács-Rokolya Boglárka, Makrai Ákos, Szakácsné Ujházy Mária és Szóts Miklós

Lektorálás:

Magony-Biró Kata és Magony Andor

Fotók:

Ágh József, Tomka Ildikó, www.pixabay.com,
www.cathopic.com, www.unsplash.com,
Internet

Nyomdai munkálatok:

VAREG Nyomda Kft.

Következő lapszámunkba
2022. szeptember 4-ig
várjuk írásaitokat az
egyhazkozsegilevel@gmail.com
címre.

Lakást keresünk Albertfalván

Mielőtt valaki azt gondolná, hogy egy ingatlanértékesítő irodának címzett hirdetés landolt céltévesztetten az Egyházközségi Levélben, szeretnék megnyugtatni minden kedves Olvasót, hogy újságunk úrnapi számának készült ez a kis írás. Lehet, hogy azt gondoljátok, talán a jelenlegi plébániafelújítás révén vete-medtem ilyen merész ötletre, hogy plébániánk területén lakás után néz-
zek, mivel a több hónapos együttélés a tégl- és síttkupacokkal már túl soknak bizonyult. El kell, hogy ossz-lassak minden kételyt, nem ilyen szempontból keresünk lakást. Pontosabban nem is mi keresünk lakást Zoli atyával, hanem az a Jézus adta fel ezt az „apróhirdetést”, aki az őt szerető szívűeknek ezt üzeni: *„Aki szeret engem, az megtartja tanításomat, s Atyám is szeretni fogja. Hozzá megyünk és benne fogunk lakni.”* (Jn 14,23)

Jézus a mennyei Atyával lakást keres. Mondhatná valaki: *„De hiszen van már köztünk otthonuk, épp az Albertfalva téren álló templomunkban!”* Ez igaz, de ők nem pusztán kőből épült házban akarnak köztünk lakozni, hanem emberi szívekben keresnek otthont. Talán most azt mondod magadban: *„Ilyen magasztos vendégeket érdemes befogadni!”*. Azt azonban előre le kell szögezzük, hogy Ők nem főbérletet keresnek, aki saját szívében egy külön bejáratú, önálló kis apartmant hajlandó lenne átadni a részükre bizonyos bérleti díjért cserébe! Az Atya és a Fiú nem azért jön hozzád lakni, mivel valahol meg kell húznia magát, hanem mert szereted Őket, és saját életed, szíved közepében kívánsz otthont adni Nekik.

Az Úr ugyanis csak ahhoz tér be tartósan, aki életének nem pusztán egy részét akarja felkínálni Neki, még ha

az a legvallásosabb „szoba” lenne is, hanem csak oda költözik be, ahol az egész életet teljesen rábízják. „Mi casa su casa” – tartja a régi mondás, miszerint: „Az én házam a te házad”, ami gyakorlatilag azt jelenti, hogy teljes bizalommal, minden fenntartás nélkül kiszolgáltatjuk magunkat Neki mondván: „Érezd otthon magad nálam!”

Milyen nagy örömmel sietett az érkező titokzatos Vendégek elé annak idején Ábrahám is, aki nem is sejtette, kiket fogad be sátrába. Milyen boldog volt az a 14 éves názáreti leány, Mária, aki az angyali köszöntésre nem vonakodott testét, lelkét, egész életét átadni az Őt végtelenül szerető Istennek! És szinte érzem annak a kiömlő kenetnek szétáradó illatát, mely azt a betániai házat töltötte be, ahol az a másik Mária igyekezett drága nárduszoját önteni a náluk vendégeskedő Mester lábára, mivel szavakkal ki nem fejezhető hálát érzett iránta! Ilyen öröm vár azokra, akik egész szívüket megnyitják az ajtajuk előtt kopogtató Úr előtt.

Lakást veszünk nála... nem egy hétre, vagy hónapra, hanem örökre! Az Úr soha nem azért jön, hogy valamidet elvegye, hanem Téged, magadat kíván betölteni Önmagával! Nem vallásosnak tűnő perceidet, imagyakorlataidat kívánja csupán lefoglalni, hanem benned akar lakozni: gondolata-

idban tűnődni, szemeddel nézni, tetteidben cselekedni. Ő benned *te* akar lenni. Mivel szeret, Ő sem tud kevesebbet adni, mint Önmagát, de tőled sem tud kevesebbet elfogadni önmagadnál!

Talán most azt kérdezték: „*Mi köze ennek az Úrnapjához?*” Ha esetleg még most sem látod az összefüggést az Eucharisztia ünnepe és a lakáskeresés között, akkor lehet, hogy most fogod először igazán megsejteni a már-már rutinossá vált gyakorlatodnak, a szentáldozásnak lényegét. Az Úr nem azért jön a kenyérben kö-zénk, hogy „ott maradjon”, hanem hogy benned otthonra találjon és téged „belakjon”. Boldog vagy, ha ezt megérted, és ajtót nyitsz Előtte.

Szívből kívánom, hogy észrevedd (aztán szívre is!): aki áldozik, soha nincs egyedül, egy Szent Társaság van vele, pontosabban ő maga egy szent Közösségben él, az Atya, a Fiú, és a Lélek éltető isteni közösségében.

A Szentháromság lakást keres, ne légy haszonelvű főbérlő! Nyiss ajtót és engedd be az Eucharishtiában hoz-zád jövő Urat, és garantáltan meg-változik az életed!

Ezért imádkozom érted és ezt kérem számodra a szállást kereső Úrtól ezen a szent ünnepen!

Szeretettel:

Henrik atya

30 éves a Don Bosco – tanárok a kezdetekről

A harminc éves évfordulón igazságtalan lenne, ha nem emlékeznénk meg a Don Bosco iskola tanári karának az iskola kezdésében és beindításában vállalt lelkes és áldozatos munkájáról. A teljesség igényét kényszerűségből félretéve (amiért bocsánatot kérek a többi pedagógustól) három alapító tanárt kértem meg, hogy írjanak a kezdeti időkről. Az első Páni Judit, „Jucus”, aki pályakezdő tanítóként kezdett, és 2011-ig tanított itt. A második tanár, aki szintén az első pillanattól van itt: Goda Richárd, „Ricsi bácsi”. A harmadik Büki Zsuzsa néni, aki a Don Bosco iskolában fejezte be 50 év után tanítói pályafutását.

Kassné Páni Judit

Épphogy végeztem a főiskolán. Tudtam, hogy egyházi iskolában szeretnék tanítani. Tardy László kar-nagy úr beajánlott Verbényi István atyánál, Albertfalva plébánosánál, aki nagy küzdelem árán hozta létre a Don Bosco iskolát. Emlékszem, milyen lelkes, fiatal csapat találkozott a plébánián 1992 nyarán a felvételi beszélgetésen. Harminc év elteltével nyugodt szívvel mondhatom, hogy ott és akkor, majd az első évek során életre szóló barátságok születtek.

Az iskolát katasztrofálisan lerobbant állapotban kaptuk meg, ezért mi hoztuk rendbe a termeket, tapétáztuk az ősrégi szekrényeket, festettünk, függönyöket varrtunk. Volt olyan tanárnő, aki saját pénzén vette, és ő varrta meg a függönyt a tantermébe.

Kolléganőjével, elegendő takarítónő hiányában, több mint fél éven át maguk takarították a tantermet. Mindenki mindent beleadott. A szülők, gyerekek is besegítettek. Nem csak anyagi, kétkezi áldozatot hoztunk, hanem a szívünket, lelkünket adtuk oda. Elkezdődött az első tanév, és a plébánia, Verbényi István atya, az egyházközség, Labundy Gábor, Rácz Pista bácsi, a szaléziak, köztük első-sorban Ábrahám Béla atya, a kollégák és családok rengeteget segítettek.

Valóra vált István atya nagy álma, azaz létrejött egy szereteteli, színes, vidám, egymásért minden áldozatra kész, nagy család, az Albertfalvi Don Bosco Katolikus Általános Iskola. Valóban olyanok lettünk, mint egy nagycsalád. Az első év 8. osztályában, emlékszem, összesen nyolc fiatal volt. Don Bosco lelkisége mindenkinek alap és követendő példa volt. Az iskola jó hangulatát az is erősítette, hogy sok gyermek járt ide nagycsaládból. Mivel a legtöbb család anyagilag nem volt elkényeztetve, ezért a táborokat, erdei iskolákat mindig alapítványi, vagy egyéb pályázati segítséggel bonyolítottuk. Mi, tanárok, általában ingyen vezettük őket, sőt, gyakran mi is kifizettük a részvételi díjat.

Szívesen emlékszem vissza, ahogy Don Bosco „megelőző módszerét” megvalósítva szinte mindig a gyerekek közt voltunk.

A tanárban csak azok tartózkodtak, akiket oda kötött az adminisztráció, a többiek a folyosón, udvaron beszélgettek a gyerekekkel.

A közösségépítést a kirándulásokon és beszélgetéseken kívül erősítették a közös lelki programok, misék, családi napok, lelkigyakorlatok, ünnepek, színelőadások, karácsonyi hangulatkeltés a templomban elgondolkodtató színdarabokkal vagy pásztorjátékkal, az adventi és tanulmányi versenyek, a díjak, melyeket nem csak tanulmányi eredmények, hanem lelki gazdagság miatt is el lehetett nyerni.

A teljesítményelvű, sikerorientált világban nagyon fontos volt a sok belső érték, a hit, a befogadás – elfogadás.

Soha nem fogom elfelejteni, mikor Trianon 80. évfordulóján Péliföld-szentkeresztben, a gyertyás keresztút végén, a kálvária tetején, a csillagok és a Tejút fényénél imádkoztunk egymásért és hazánkért, illetve énekeltek hatodikos osztállyal a Székely himnuszt. A rorátékra is szívesen emlékszem vissza. Fél 7-kor kezdődtek. Hogy odaérjek Budaligetről, hajnali 5-kor indultam. Óriási lelki élmény volt, a sok kicsi és nagy ministránssal, akiknek szolgálata hitből fakadó, hiteles szolgálat volt.

Tele voltak a padok, 1-től 100 évesig, s a gyerekek az idősektől megtanulták a templomba illő viselkedést. Utána közös reggeli is rendeztünk az iskolában, saját süttikkel. Ebben sem a nagy evés volt a lényeg (bár fontos volt az is, hiszen hajnalban senki sem bírt volna reggelizni), hanem az együttlét, a beszélgetés.

A különböző felekezetek jelenléte gazdagította lelkületben is az iskolát. Nemcsak a katolikus szerzetesek, papok, hanem az evangélikus, református lelkészek, hitoktatók is nagyon hiteles, értékes, segítőkész társak voltak. A különbözőségek gazdagították közösségünket.

Az iskola és a hozzá tartozó családok életét átszötte a szalézi lelkület, többen lettek közülünk szalézi munkatársak. Sokat jelentett az is, hogy együtt imádkoztunk, egymásért is. Osztályfőnökként a jelmondatom ez volt: „*Da mihi animas, caetera tolle.*” (Don Bosco) Azaz: „*A lelkeket add nekem, a többit vedd el tőlem.*”

Bár már tíz éve – a nagy távolság miatt – nem dolgozom itt, a mai napig megmaradt a kapcsolat egykori tanítványokkal, szülőkkel, kollégákkal. Óriási ajándék volt számomra, hogy 2004-ben Máriaremetén, az esküvőnkön a fél iskola részt vett, együtt imádkoztunk, és kedves tanítványaim ministráltak. Szeretettel és hálával:

Kassné Páni Judit

Godá Richárd

„Elég látnom, hogy fiatalok vagytok, máris szeretlek benneteket.” (Don Bosco)

1992 tavaszán egy kedves barátomtól értesültem arról, hogy Albertfalván új, katolikus iskola indul őszől. Jelentkeztem a válogatásra, ahol a felvételi bizottságnak előadhattam a rajztanításról és a művészi tevékenység lényegéről kialakult elképzeléseimet, terveimet. Tele voltam izgalommal és várakozással. A piaristáknál végeztem, így már „edzett” voltam a rendszerváltás idején. Don Bosco-ról és a szaléziáról kevesebbet tudtam, de az, hogy egyáltalán hívó közegben dolgozhatok, már izgalmasnak és vonzónak tűnt.

Amit fiatal fejjel akkor előadtam, meggyőző lehetett, mert legnagyobb boldogságomra felvettek, függetlenített rajztanárnak. Felkértek, hogy tervezek címet és zászlót az induló iskolának, valamint egy Don Bosco portrét is rendeltek. Mindháromnak örömmel tettem eleget, nyáron már ezeken dolgoztam. Forma- és színviláguk kialakításánál arra törekedtem, hogy leendő iskolánk értékrendjét és hitvallását egyértelműen szimbolizálja. A kezdetektől folyamatosan osztályfőnök vagyok, most az 5. a-t viszem, amelyik a tizedik a sorban...

1992. szeptember 1-jén egy felejthetetlen Veni Sanctevel végre elkezdhetette működését a Don Bosco! Az első hetek eufórikus hangulatban zajlottak, bár néhány tárgyi vagy szakmai feltétel hiányzott még, ez fel sem tűnt.

Aki nem élt át ilyen ritka szituációt, el sem tudja képzelni azt a türelmet, egymásnak való segítséget és tenni akarást.

Egyszerűen minden új, ismeretlen és érdekes volt. És mindennek a tetejébe megkaptuk fiatal szaléziként Ábrahám Béla atyát, akivel szerdánként együtt fociztunk a gyerekekkel.

Határozott elképzelésekkel vágtam neki a rajztanításnak és az osztályfőnökségnek egyaránt. Rögtön szembesültem azzal, hogy bár nagyon szerethető, szerencsés összetételű, értelmes, kreatív osztályom van, tele tehetségekkel, az osztályfőnöki tevékenység rendkívül bonyolult feladat még így is. Azt, hogy 30 éves tanári pályám, a diákoknak adott útravaló, illetve képzőművészeti tevékenységem mennyire lesz maradandó, majd eldönti az idő.

Goda Richárd, „Ricsi bácsi”

Büki Zsuzsanna

Hogyan került be a tanári karba?

’92-ben, az akkori munkahelyemen

az igazgatónő azt mondta, hogy mindeképpen nyugdíjba kell mennem. Elfogadtam, és bánatosan jöttem hazafelé, gyalog. Az Albertfalva utcában belebotlottam Palotai Erzsébet régi, volt osztálytársamba, aki szintén tanítónő volt, és itt az egyházközségi életben aktívan részt vett. Megkérdezte, hogy *„mit szomorkodsz, mi bajod van?”* Mondtam neki, hogy nyugdíjba kell mennem, pedig még maradnék. *„Ó – mondta – itt indul az iskola, egy katolikus iskola! Eredj be a Verbényi atyához, és mondd, hogy ide szeretnél jönni!”* Bementem Verbényi atyához, és azonnal fölvettem.

Milyenek voltak az első idők?

Ahogy apránként összejött a tantesület, megállapodtunk, hogy ki kiket tanít. Én ragaszkodtam az 1. és 2. osztályhoz, mert egész életemben nagyjából őket tanítottam. Megkaptam az első osztályt, és megindult a Don Bosco iskola, amiért nagyon boldog voltam. Végre kimondhattam feketén-fehéren a gondolataimat. Amikor például a gyerekek verekedtek, akkor elmondhattam: *„amit nem kívánsz magadnak, ne tedd ember-társadnak!”* És még folytathatnám. Csodálatos volt számomra, hogy átmehtem az egész osztállyal a templomba.

Nagyon hálás vagyok az Úrnak. Összesen 50 évet tanítottam.

Az utolsó 13 évet a Don Boscóban. Először egy kis faluban tanítottam. Mivel ott el mertem menni templomba, onnan elküldtek egy pusztára, ami a falutól 14 kilométerre volt. Onnan egy nagy falura kerültem. Ezután egy csoda folytán egy szuper, kiemelt, elit budai iskolába. Onnan egy városzéli kis iskolába. Mindenféle területen tanítottam.

A Don Bosco volt életem koronája!

A kollégákkal, a hozzáállással, a háttérrel, az maga volt a csoda!

Mire emlékszik vissza szívesen a Don Bosco-s évekből?

Szívesen emlékszem a nyári táborozásokra, ami még közelebbi kapcsolatba hozott a gyerekekkel. Nagyon jó szívvel emlékszem vissza Verbényi atyára, akihez bármivel fordultunk, mindig készségesen állt rendelkezésünkre.

Mit üzen a mai és a leendő boscosoknak?

Feltétlenül éljék meg a hitüket! Ez a legfőbb dolog!

Fejes Imre

Régen várt, örömteli találkozások a Boscoban

Az elmúlt napokban két olyan nagyszabású összejövételnek is helyszínt adott a Don Bosco iskola, amelyekre nagyon vártunk, sőt az utóbbi két év ismeretében még jobban ki voltunk rájuk éhezve. Mind az öregdiák-találkozó, mind a Vidámság Napja sok előkészületet igényelt, de nem kérdés, megérte. Aki ott volt, nem felejtí...

Eredetileg január 31-én, pont az Évfordulón szeretnénk volna megrendezni a DB30 öregdiák-találkozót (a régi tanárokkal együtt), ám a Covid ezt a forgatókönyvet is átírta. Utólag már mondhatjuk: „Köszönjük szépen!”, hiszen így nemcsak az iskola épületén belül, hanem az udvaron is örülhettünk egymásnak. Egykori tanítványaink közül néhányan egy kis műsorral is készültek számunkra. A táncos-zenélős-versmondós program megadta az alaphangot. Vidámságban már ekkor sem volt hiány.

Utána pedig kezdetét vehette a rég várt, örömteli együttlét. Nostalgiazások, sztorizások, végeláthatatlan beszélgetések. Ehhez nyújtott nagy segítséget néhány „Bosco-s” terem, sarok: teaház, kávéház, régi időkert megidéző zsírosdeszkás ebédlő, főtós-szelfizós részleg az aulában, kiállítások – még felsorolni is nehéz.

Vidám hangulat lengte át az egész épületet, és sokan nem értették, hogyan telhet ilyen gyorsan az idő (egy részt a 30 év az alapítástól, másrészt az öt óra a kapunyitástól).

Ahogy Béla atya is fogalmazott: „Gondoltam, beugrok egy fél órára, aztán 10-kor még itt cseverésztünk...” Volt kívül: közel 300 régi Bosco-s diák jött vissza. Boldogan fogadtunk mindenkit. Az egy főre jutó mosolyok, ölelések száma terén pedig talán új rekord született...

Sok köszönetet, visszajelzést kaptunk utána diákjainktól. Egy közülük mindeképpen ide kíváncsozik: „Kedves Tanárok! Eljött az idő, hogy mi osztályozzunk! Fogadtatás: jeles, szervezés: jeles, kedvesség: jeles, szeretet: jeles, hangulat: jeles, programok: jeles, és minden más: jeles. Nagyon szépen köszönünk mindent! Nagyon jól éreztük magunkat!”

Pár nappal később, május 28-án tartottuk meg a Vidámság Napját, mely hagyományosan ilyen tájban kerül megrendezésre. Csak hát tavaly és tavalyelőtt érthető okokból ez is elmaradt. Ezt is nagyon vártuk, erre is nagyon készültünk.

Optimális időben, szintén nagy érdeklődés mellett tényleg vidáman tölthettünk el együtt egy felejthetetlen szombatot. A Bosco-kupa döntője a 6.a és 7.b között hatalmas mérkőzést hozott, így a nézők egy remek focimeccset láthattak. Közben a tornateremben táncbemutató, majd tanár-diák röpi. Az udvaron újabb focimeccs, a klasszikus tanár-diák helyett örömfoci, folyamatos cserék-

kel közel negyven kisebb és nagyobb sportember kergette a bőrbogyót. A hangulat a tetőfokára hágott.

Don Bosco-s hírek

Persze lehetett csocsózni is, udvari sakkozni, kosarazni, kézműveskedni és mindenféle játékkal mulatni az időt, gyűjteni a fabatkákat, hogy aztán a bazárjáték a szokott módján pörgesse fel a fiatalokat. Tengernyi finomság a szülői asztalokon – már a látványtól jóllakik az ember.

Az önfeledt szórakozást lezáró misét egykori diákunk, Fejes Csabi atya celebrálta. Frappáns és egyben szívhez szóló prédikációját mindenki mosolyogva hallgatta, csillogó szemmel figyelte. Volt miért hálát adni. Deo gratias!

Makrai Ákos
felső tanár

Lelkiőrök vallomásai

„Egyébként (testvérek): erősödjetek meg az Úrban, hathatós erejéből. Öltsetek föl Isten fegyverzetét, hogy helyt tudjatok állni az ördög cselvetéseivel szemben!” (Ef 6,10-11)

A szellemi harc színtere a gondolkodásunk. (vö. 2Kor 10, 4-5)

Idén is, nagy örömünkre, megszervezhettük az éves lelkiőr találkozót az Albertfalvi Szent Mihály-templomban. Az ott tanúságtévő testvérek beszédéből olvashattok most részleteket.

Király Miklós

Körülbelül fél éve volt egy komoly mélypont az életemben. Nagyon túlterhelt voltam a különféle munkahelyi és magánéleti teendők miatt, ami rányomta a bélyegét a hétköznapijaimra, nagyon nehéz időszakot éltem át. Ekkor kezdtem el látogatni a templomot, mert közel van hozzánk, csak 2-3 perc sétára.

Napközben jöttem és fél-egy órán keresztül csak ültem egy helyben, gondolkodtam és néztem az Oltáriszentséget.

Ezt legalább kétnaponta megcsináltam és elkezdtem a hétköznapi misékre is járni. Időközben feltűnt, hogy valaki mindig ül az első sorban, amikor a templomban vagyok. Eleinte azt hittem, hogy ez véletlen, nem tudtam az Oltáriszentség őrzésről. Aztán láttam, hogy vannak váltások, ez már „gyanús lett számomra”.

Ebben az időben mentem el gyónni és halottam róla, hogy mi is a lelkiőr szolgálat. Úgy gondoltam, azzal, hogy őrzöm az Oltáriszentséget, még közelebb kerülhetek Istenhez.

Ezek az alkalmak számomra nyugalmat és feltöltődést adnak, illetve nagyon sokat segítenek a lelki békém fenntartásában.

A szolgálat közben általában imádkozom, gondolkodom, vagy az imakönyvből keresek ki számomra kedves énekeket. Jelenleg folyamatban van, hogy a családommal vidékre költözünk, szeretnék majd az új otthonunkban is egyeztetni a helyi plébánossal és kicsit „felpörgetni” a település vallási-közösségi életét.

Komoróczy Évi

A mikor megkértek erre a tanúságtételre, annyi gondolat cikázott a fejemben... például: **biztos, hogy én vagyok erre a legalkalmasabb...?!**

Alapvetően rendes vasárnapi templomba járó voltam, így nőttem fel, de

őszintén szólva kamaszkoromtól nem Isten volt a középpontban a hétköznapi napokban... Egyedül a csendes templomba szerettem betérni egy-egy fárasztó nap után. Megvallani Őt nem igazán mertem, otthonról is azt tanultam, hogy csak csendben imádkozzunk, nem kell erről másoknak beszélni. A megvallás bizonyos közegekben sajnos még most is nehezen megy. Később megismertem a férjemet, aztán jöttek a gyerekek, a templomba járásunk változó volt. Akkor kezdtem észbe kapni, mikor a gyerekek ovisok lettek, hogy mi lesz velük...?

Valahol mélyen mindig azt kerestem, hogy legyen tartalom amögött, hogy templomba járunk, hogy ne kettős életet éljek: hétköznapi így – vasárnap úgy.

Ha jönnek a kérdések a gyerekektől, vagy a férjemtől, akkor HITelesen tudjak válaszolni. Mindeközben rájöttem, hogy ehhez először nekem kell tisztáznom a saját ki nem mondott kérdéseimet... és szépen folyamatosan jöttek a válaszok, hol egy prédikációban, hol egy családcsoportos összejövetelen, hol egy házasságitanon, hol egy baráti beszélgetésben.

Azt kell mondanom, hogy az Úr csodálatosan működik... lehet, hogy éppen nem látom a jelen történéseiben az értelmet, de visszatekintve minden érthető, az apró kövek ahogy egymásra épülnek, összeáll az egész. Valaki szerencsének vagy véletlennek hívja, én inkább isteni Gondviselésnek. És akármikor ebbe belegondolok, sírás nélkül nem úszom meg... A hétköznapi csodák..., hihetetlenül sok van..., az egész életünk egy csoda, ahogy alakulunk, ahogy vezet minket az Úr. Akkor is vezetett, amikor nem figyeltem rá, amikor én eltávolodtam, Ő akkor is ott volt velem és türelmesen várt rám.

Amikor először hirdették a szentségimádást és a lelkiőrséget, akkor éreztem valamit – most már tudom, hogy a Szentlélek volt az – hogy ezt a szolgálatot én is vállalhatom, itt nem kell szerepelnem..., mert az nem az erősségem. Bár őszintén szólva, fogalmam sem volt, hogy mit fogok csinálni itt egy órán keresztül..., csak a kamasz-

kori élményem volt meg az üres, csendes templomról.

Aztán elkezdtem járni és szépen minden alakult..., végre tudtam odafigyelve imádkozni. Megtanultam csendben hallgatni, figyelni, hálásnak lenni, másokért imádkozni, hogy ha teljesen tehetetlennek érzem magam, akkor imádkozok. Csodálatos, hogy bármi kérdésem, problémám, gondom van, hozhatom az Úr elé, letehetem és bizonyosság van bennem, hogy utána megoldódnak, kitisztulnak a dolgok, útmutatást és erőt kapok. Szinte már kíváncsi vagyok, hogy az adott problémát hogyan segít megoldani az Úr, mi lehet a terve vele. Például ez, hogy most itt állok és előttetek beszélek, számomra egy lehetetlen küldetés..., ehhez csak Tőle kaptam erőt. Mert nem oldja meg helyettem a nehézségeket, „csak” velem van.

Tényleg olyan, mint egy jó apa, itt ki-sírhatom magam, ha tehetetlennek és gyengének érzem magam. Érzem, ahogy átölel és szeret engem. Kegyelmi idő ez az egy óra csendben, kettesben az Úrral. Van, hogy csak itt ülök és nézem, Ő pedig a lelkembe lát. A ki nem mondott vágyaimat tudja és számomra csodálatos ez a szavak nélkülség.

Zárásul pedig a NEK jelmondatát hoznám még ide: **„Minden forrásom Belőled fakad!”**

Madaras Gábor

Albertyfalván születtem (ill. a Kék-golyó utcai kórházban koraszülöttként), de nem voltam még egyhetes sem, amikor hazaköltöztem. Állítólag nagyon gyenge baba voltam, egy hónapig még a létem is bizonytalan volt, de a család imádsága (és Brázay doktor bácsi) is közrejátszott abban, hogy megmaradtam, és ahogy látjátok, szépen megnőttem. Beeszülettem egy olyan családba, ahol a mindennapi életet jelentősen befolyásolta katolikus hitük.

Már négy-öt éves koromtól rendszeresen jártam szüleimmel vasárnap szentmisére, a hét órakor kezdődő misére. Sokan mesélték nevetve, hogy a Szent Mihály-szobor megáldásakor (1950 búcsúján) hangosan

kértem a tisztelendő bácsit, hogy vegye rá Szent Mihályt egy kis röpködésre. Hiába.

Amikor szóba került a folyamatos szentségimádás megszervezése, eszembe jutott, hogy korábban az évente két szentségimádási nap (március 17. és október 17.) teljesítése is milyen nehézkes volt. De megint bebizonyosodott, hogy bízni kell a Gondviselésben, és akkor sikerülhet.

A Gondviselés egyébként is sokszor avatkozott be az életembe, szinte dátumra pontosan emlékszem néhányra. Nem mindig úgy történt minden, ahogy elképzeltem, sokszor kudarcként éltem meg. Volt, hogy imáim ellenére az következett be, amit szerettem volna elkerülni. **Be kell látnom, mindig a Gondviselésnek volt és van igaza.**

Ennek igazolására egy rövid történetet szeretnék elmesélni.

Egy hegymászót, már sötét este, bal eset ért. Megcsúszott a sziklafalon, de a kötel megóvta a végzetes zuhanástól. Ott függve a falon kétségbe esve az Úrhoz fohászkodott.

– *Ments meg, Uram!*

– *Hiszed, hogy meg tudlak menteni?*

– hangzott a válasz.

– *Igen, Uram.*

– *Akkor vágd el a kötelet!*

– *Akkor lezuhanok!*

– *Vágd el a kötelet!*

De nem vágta el. Másnap a hegyimentők megtalálták a megfagyott hegymászt a kötélén lógva. Alatta alig fél méterre volt a sziklapad, amelyről le tudott volna mászni és úgy megmenekülni. De ehhez el kellett volna vágni a kötelet.

Antoine de Saint-Exupéry, *A kis herceg* szerzőjének „Fohász” című imájának egy sorával fejezem be gondolataimat: **ne azt add nekem, amit kívánok, hanem azt, amire szükségem van!**

Záhonyi Zita

Mi hívők jól tudjuk, hogy mi az, amit jobbik esetben tennünk kell. Van Tízparancsolatunk, van a nyolc boldogságra való felhívásunk. Így az eligazodás viszonylag könnyebb. Engem egy idő óta azonban és egyre inkább a hogyan foglalkoztat.

Szentségben és igazságban járjunk előtte, szentségben és igazságban imádjuk az Urat.

Mikor lankad a szív, amikor a béke eltűnőfélben van, megkapaszkodhatunk: az Oltáriszentségben jelen lévő Urunk vár. Itt kiönthetem a szívemet, rátalálhatok az útra. Elidőzhetek, imádkozhatom a rózsafüzért, vagy csak hallgatok, mert Ő velem van.

Csodálatos ez a mi kincsünk!

Téged is hívunk erre a krisztusi szolgálatra!

A lelkiőrség szolgálatról érdeklődni Riszterer Zsuzsinnál lehet személyesen, e-mailen: zsriszterer@gmail.com, vagy telefonon: +36 30 235-7735.

Nyáron is szentségimádás Albertfalván

Minden kedden és csütörtökön 7:30 - 18:00 között nyitva a templom!

Gyere és pihenj meg az Úrnál!

Igent mondok
ONLINE NŐI LEKIGYAKORLAT

„Mária életén keresztül szemlélni saját életünket – lehetséges ez? Hasonlóak vagyunk mi bármiben hozzá?”

Isten egyedi és különleges női útra hívott meg minket. Mária útja és Istennel való viszonya egyenesnek és töretlennek tűnik. Mégsem az. A következő 30 napban Mária igent mondását szemlélhetjük azért, hogy a saját igenünket hozzá hasonlóan hűséggel és teljes szívből mondhassuk ki.”

Ezzel a bevezetővel indult május elsején az online lelkigyakorlat nőknek.

Lépésről lépésre jártuk végig Szűz Mária életútját a Szentírás eseményei alapján. A Szív Lelkiségi Központ, Jézus Szíve Társasága nővérei állították össze az elmélkedések anyagát, jól vezetve bennünket Mária életéből kiindulva, a saját életünkbe érkezve. Egy rövid gondolatébresztő után, a szentírási hellyel megerősítve mélyedhettünk el, egy-két kérdés segítségével ráirányították figyelmünket az elmélyítendő gondolatra. Minden nap egy beszédes festményt és egy zeneszámot is csatoltak, minden érzékszervünk, minden idegszálunk kapcsolódott Máriához. Megerősítést kaptunk nőiségünkben, anyaságunkban, önbecsülésünkben egyaránt.

Kegyelmi folytatása volt ez a házasi lelkigyakorlatnak, hiszen lehetőségünk volt (új imamódot tanulva) átélmélni, illetve a ritmikus imamódot szemlélődni a napi témán.

Az időpontot, a helyet, az időtartamot magunk választhattuk meg, így mindenki saját képére formálhatta az imádságát.

Nagy kegyelem volt naponta találkozni Máriával és a szentháromságos Istennel, kinyitni lelkem kapuját, és beengedni az ő végtelen szeretetét, és követni Máriát üdvösségszerző útján.

Isten áldja meg a nővéreket, és minden résztvevő nőtársamat, hogy a kapott javakat kisugározzuk a környezetünkben élőkre!

Mickó

Exodus – út a szabadságba

Mi késztet arra tizenegy férfit, dolgozó embereket és gyakorló édesapákat, hogy kilépjenek megszokott életvitelükből és szigorú lemondásokkal fegyelmezzék magukat? Talán az, hogy hallgattak Jézus szívükben szóló meghívására. Velem is ez történt, bár Jézusnak többször is hívnia kellett, mire rászántam magam, hogy csatlakozzak az Exodus-hoz.

De mi is ez az Exodus? Egy olyan lelkigyakorlat férfiaknak, ami az imádság, az önfegyelmzés és a testvériség erejével szabaddá tesz a hétköznapi függőségektől. Ahogyan Isten a zsidó népet kivezette Egyiptomból az Ígéret földjére a Kivonulás (Exodus) könyvében, úgy vezet ki ez a lelkigyakorlat a berögződött rossz szokásokból egy újfajta, Istennek adottabb életre.

Amikor először éreztem Jézus hívását Zábrák Dénes megszólításán keresztül, rá kellett döbbernem, hogy mennyi olyan kis hétköznapi függőség, pótcselekvés van az életemben, ami szép lassan annyira a szokásommá vált, hogy már rabságban tart. A közösségi oldalakon, vagy híroldalakon való szörfözés, a telefonos játék, az evés okozta örömek, sőt, számomra még az olvasás is egyfajta menekülést jelentett a stresszhelyzetek előtt. Azonban ezek a pótcselekvések rengeteg időmet és energiámat emésztették fel. Észre se vettem, mennyire fogságban tartanak, amíg meg nem próbáltam elhagyni őket.

Az Exodusnak fontos eleme, hogy nem egyedül, hanem többen, együtt, testvériségben kell végezni: minden résztvevőnek van egy kötötttársa (a sziklamászóknál azt hívják így, aki

biztosítja a társát), akivel napi kapcsolatot tart és egy csoportja, akikkel hetente találkozik. Mivel én nem találtam magamnak kötéltársat, már majdnem lemondtam a lelkigyakorlatról, amikor Jézus másodszor is megszólított Borbély Bencén keresztül, aki szintén társat keresett magának. Végül, mivel páratlanul lettünk az albertfalvi testvériségben, csatlakozott hozzánk Selmeci Viktor is harmadiknak.

Hihetetlen, hogy milyen kis dolgok megváltozása már kibillentett a komfortzónámból, mégis mekkora erőt adott ennek elviseléséhez az imádság, a nagybőjti időszak és a testvériség. A kötéltársaimmal a kezdetben csak egymást bátorító megbeszéléseink a nagybőjt vége felé önismereti és teológiai beszélgetésekké változtak.

Hogy mit adott ez a 45 nap? Valóban a szabadság érzését, kiegyensúlyozottságot és lelki békét. Áldott napok voltak, amikbe visszavágyok! Soha nem volt még ilyen átélt, istenközel nagybőjtöm és sokkal mélyebben értettem meg a feltámadást is. Fantasztikus élmény volt, amikor a lelkigyakorlatunk megkoronázásaként húsvétvasárnap hajnalban – Zoli atya segítségével az Oltáriszentség jelenlétében – közös imádsággal vártuk a napkeltét a kelenvölgyi kálvária tetején.

Csudának élem meg, hogy mindnyájunkban feltámadt a vágy, hogy foly-

tassuk, így a lelkigyakorlat gyümölcse egy férfi imacsoport lett, melynek tagjai arra törekednek, hogy egyfajta fegyelmezettséget éljenek meg állandóan a hétköznapi életükben és ezáltal másokért élő férfivá váljanak. Közös imáinkban erőt kérünk ehhez, és hordozzuk egymás szereteteit. Együtt keressük Isten akaratát és útmutatását.

Megkértem a testvéreimet, hogy írják le, ők hogyan élték meg mindezt. A továbbiakban hármuk beszámolója következik.

Schwarzkopf Bálint

Zábrák Dénes

Négy évvel ezelőtt voltam elsőáldozó és bér málkózó. Akkor a katekumenátus nagyon sokat adott, a lelki életem,

úgy érzem, a helyén volt és közel éreztem magam Istenhez. Azóta voltak kisebb-nagyobb hullámvölgyek a lelki életemben, de a napi istenkapcsolat nagyon hiányzott. Ebben a kiszáradt, szomjas állapotban talált meg Isten idén januárban egy olyan lelki kihívással, amire az épeszű ember azt mondja, hogy „*Ezt nem lehet megcsinálni!*”.

Egy családtagom viccesen úgy fogal-

mazta meg a 90 napra vállalt lemondásokat és fegyelmeket, hogy olyan, mintha az elmúlt öt év összes újévi fogadalmát egybegyűrták volna. Mindez pont egy lakásfelújítással és a tejébe munkahelyi feladatokkal vastagon nyakonöntött élethelyzetben érkezett, amire a józan ész azt mondja: „*Nincs neked elég bajod?*”.

Aztán az Úr szépen elkezdett bennem dolgozni.

Az **Exodus 90** lelkigyakorlat résztvevői 90 napig vállalják, hogy:

- napi 1 órát imádkoznak, vagy legalább 20 percig csendesen Istenre figyelnek;
- okostelefont és számítógépet csak funkcionálisan használnak;
- nem néznek TV-t, filmeket, és nem néznek egyedül sportműsört;
- nem játszanak videojátékot;
- a főétkezések között nem esznek semmit;
- nem esznek semmi édességet és nem is édesítenek semmit (pl. kávé, teát);
- nem isznak szénsavas és édes italokat;
- nem isznak alkoholt;
- csak olyan zenét hallgatnak, ami felemel Istenhez;
- csak alapvető dolgokat vásárolnak;
- legalább 7 órát alszanak;
- csak hideg vízzel zuhanyoznak;
- esti exament (Szt. Ignác-i lelkiismeretvizsgálatot) végeznek;
- szerdán és pénteken szigorú böjti napot tartanak (csak egyszer lehet jóllakni, a másik két étkezés együtt sem tesz ki egy normál étkezési adagot);
- szerdán és pénteken húsmentesen étkeznek;
- rendszeres testmozgást végeznek (legalább heti 3 nap, napi 30 perc)
- napi kapcsolatot tartanak a kötélársunkkal;
- heti egyszer találkoznak a nagyobb testvériség tagjaival.

Az **Exodus Böjt** lelkigyakorlat résztvevői ugyanezt a nagyböjt idejére vállalják (45 napra) kivéve az alkoholtilalmat és a hidegvizes zuhanyzást.

Négy nappal a lelkigyakorlat kezdete előtt hallottam először róla és 48 órával később tiszta szívemből azt tudtam mondani, hogy nekem erre most szükségem van.

A lelkigyakorlat első hete pedig a folyamatos megerősítésről szólt, ami nem csak az olvasmányokban mutatkozott meg, hanem más „véletlen események” is alátámasztották: „Itt a helyed, jó hogy jöttél!”

Az első napokban a lemondások könnyen mentek, mert azt az időt, amit addig felesleges dolgokkal pocskoltam el, kénytelen voltam a lakásfelújítással eltölteni, de a vállalkások már nehezen mentek. Összességében egy hihetetlenül intenzív és életmódformáló időszakot éltem meg a húsvét előtti 90 napban.

A testvériségünk kicsi, 4 fős volt, ennek minden előnyével és hátrányával. Nagyon sokat adott, hogy hasonló élethelyzetben lévő apukákkal járhattam együtt ezen az úton és hogy tabuk nélkül, őszintén tudtunk minden küzdelmünkről, nehézségünkről, örömeinkről és a lelkigyakorlat folyamán kapott áldásokról beszélgetni. Ez egy igazi megtartó közeget adott ebben az időszakban, amire lehetett támaszkodni.

Azzal, hogy a nagybőjt ezzel a lelkigyakorlattal 90 naposra nyúlt, igazán vártuk a húsvétot. A napi olvasmányok, imák, beszélgetések pedig olyan aktivitást jelentettek, ami nem volt megszokott az életemben, különösen nem az elmúlt néhány évben. A nagyhét kisgyermekes szülőként mindig kihívásokkal teli. Hogyan vegyünk részt úgy a szent háromnapon a szertartásokon, hogy közben a gyerekek befogadóképességét is vegyük figyelembe, de a szülők is kapjanak elegendő lelki táplálékot ezen az ünnepen. Úgy érzem, az elmúlt évek egyik legjobban átélt húsvétját tudhatom magam mögött.

Az Exodus nem véletlenül 90 nap hosszúságú. Ez alatt az időszak alatt van lehetősége az embernek a rossz szokásait letenni, és ami még fontosabb, azok helyére jó szokásokat illeszteni. Tehát valójában a lelki várakozás és vágyakozás a húsvét után egyben az is volt, hogy a szigorú szabályokat „lethessük”, de valójában a lelkigyakorlat végére annyira hozzászoktunk ezekhez, hogy bizonyos részeiben jó értelemben benne ragadtunk. Tehát nem tértünk vissza a korábban megszokott életünkhöz, mert az Úr meghívott egy új életre.

A lelkigyakorlat szervezői gondoltak a folytatásra, így számomra nem volt kérdés, hogy szeretném folytatni a megkezdett utat és minél több emberrel megismertetni ezt az életre szóló élményt.

Mátyási István

Az utóbbi időben egy lelkileg nehezebb időszakon mentem át, és amikor januárban találkoztam az Exodus 90 hirdetésével, egyből érdekelték a részletek.

Úgy gondoltam, csak a javamra lehet. Utána kiderült, hogy van néhány alberfalvi és budai testvér, aki szintén belekezdene, ami még jobban fellelkesített, így végül nekivágtam.

Nagyon izgalmas, újszerű időszak volt ez. Nehézség volt újra és újra szembesülni a kudarcaimmal, ugyanakkor rengeteg örömet jelentettek a (sokszor nem várt) sikerek, és maga a testvériség.

A testvériségemben három olyan embert ismerhettem meg, akikkel korábban nem volt kapcsolatom.

Mégis nagyon közvetlen, nyílt, őszinte beszélgetéseket folytattunk, a köztársammal pedig már az első pillanattól kezdve nagyon jó volt a viszonyunk, amely később csak tovább mélyült. Felemelő volt átélni, hogy a testvérekkel a hitünk mennyire össze tud minket kötni. A testvériség nekem hozzám hasonló testvérek szeretetközösségét jelenti, ahol teljes nyíltsággal megoszthatom a lelkigyakorlattal, hittel kapcsolatos gondolataimat, gondjaimat, érzéseimet, mindig erős támogatást kapok, és amennyit tudok, én is adok.

Nagyon szerettem a napi olvasmányt, és a hozzá írt elmélkedéseket is. Bár a napi ima korábban is az életem része volt, a javasolt időtartamot sajnos nem nagyon sikerült elérni. Ez a kudarc azonban rádöbbsentett, hogy komolyabb napirendre van szükségem a hitéletemben, ami örömteli fejlemény!

Úgy érzem, hogy az Exodusnak is nagy szerepe van abban, hogy évek óta ez volt az egyik legszebb húsvétunk. A mindennapi olvasmány, elmélkedés és ima (a javasolt témában) folyamatosan emlékeztetett, mire készülünk nagybőjtben, és mit ünnepelünk húsvétkor. Ezen kívül végre sikerült némi valódi aszkézist csempésznem a nagybőjtbe.

Az Exodussal, úgy érzem, valóban sikerült (az Úr kegyelme által) tennem egy komoly lépést a jó irányba, Isten

felé. Többet olvasom a Szentírást, többet elmélkedem, többet imádkozom, sikerült elhagynom néhány bűnt, néhány rossz szokást, és felvennem pár jó szokást. Rádásul megismertem három nagyon jó testvért, akikkel igazi szeretetközösségbe kerültünk.

Mióta befejeztük, már el is végeztem egy újabb hasonló lelkigyakorlatot, és most folytatom egy továbbival, a Teremtés könyve alapján. Nagyon tetszik ez a lelkigyakorlat-forma, a jövőben szeretnék továbbiakban részt venni, és ezáltal közelebb és közelebb kerülni Istenhez, továbbá az Úr kegyelme által jó irányba változni, formálódni. Mindenkinek szeretettel ajánlom az Exodus (típusú) lelkigyakorlatokat!

Selmeci Viktor

Az Exodus 90-ről valamikor ez év elején hallottam először. A hallottak alapján azt gondoltam, hogy aki ezt vállalja, annak nagyon keménynek és erős akaratú embernek kell lennie. Egy férfi virtusnak tűnt, amiben én a kihívást láttam, de vonzónak akkor még nem találtam.

A nagybőjt kezdete előtt hallottam újból arról, hogy a 90 napos Exodusnak épp indul egy könnyített, a nagybőjt 45 napjára igazított változata. Ez már erősebben mozgató, mivel a nagybőjt idején egyébként is böjtölök, lelki olvasmányra is szükségem van,

és jó ötletnek tűnt mindezt közösségben végezni. Fel is kerestem Dénest, aki az albertfalvi közös levelezésbe írt erről.

Az egyeztetés során hamar kiderült, hogy egy társsal, úgynevezett kötél-tárrsal kettesben kellene indulnom, akivel egymást támogatjuk, és napi szinten kapcsolatban állunk. A rendelkezésre álló rövid idő alatt nem találtam társat, így már kezdtem lemondani az egésztől, amikor Schwarczkopf Bálint felhívott azzal a lehetőséggel, hogy beállhatok mellé és Borbély Bence mellé harmadik kötéltársnak (ezt is lehet!).

Kaptam anyagokat, amiből megtudtam, milyen vállalásokra mondok igent. Azt is megfogalmaztam magamnak, hogy én miért szeretnék ebben részt venni.

Azért vágtam bele, mert nem voltam elégedett azzal, amilyenek a saját a lelkiállapotomat tartottam, nem tet- szettek egyes szokásaim, és kevésnek tartottam azt, amit a családomnak és a tágabb közösségnek nyújtottam.

Az Exodus változást ígért: azt, hogy megszabadulhatok olyan kötöttsé- gektől, mint a kényelem és az élvezet- tek csábítása, búcsút mondhatok az idő- és energiapazarló rossz szokása- imnak, és az így felszabaduló időt és energiát másokra fordíthatom. Vágy- tam arra is, hogy Istentől jövő útmu- tatást kapjak, és segítséget a célkitűzésben és kitartásban.

A napi olvasmányok sokat segítettek, hogy értelmezsem, mit miért tettem az életemben eddig.

Felismertem, hogy az evés egyfajta pótcselekvés, amihez a nehéz helyze- tekben fordulok. Nekem le kellett számolni az édesség fogyasztással, és a főétkezések közötti evéssel. Felis- mertem azt is, hogy kávéfüggő va- gyok, amiről szintén leálltam. Az esti késői lefekvésekkel és a korai kelé- sekkel kizsigereltem a szervezetemet, amin szintén változtattam.

Nagy erőt tapasztaltunk meg abban, hogy közösen vállaltuk az Exodussal járó kötelezettségeket, ezért én sze- mély szerint olyan dolgokat is meg tudtam tenni, amit korábban nem hittem el magamról.

A társakkal való egyeztetéskor azon- ban sokszor elmondtuk, hogy ma ez és az „nem sikerült”. Egy ideig na- gyon frusztrált, hogy igyekezetünk ellenére mégsem tudjuk teljesíteni azt, amire ígent mondtunk. De egy idő után átálltam arra, hogy elfogad- jam: én továbbra is egy esendő, töké- letlen ember vagyok, aki újból és újból elbukik – ez alázatra tanított. Továbbá van hova mennünk, a ke- gyelem királyi székéhez, és ez ne- künk, Jézusban hívőknek állandó biztonságot ad. Fejlődünk a küzde- lemben: kitartani akkor is, ha az el- lenség támad és mindent megpróbál, hogy elkedvetlenedjünk. A kötéljár- sakkal való egyeztetés során, ha egyi- künknek nehezebb napja volt, akkor a másik tudta emelni. Ha mindenkinek nehéz napja volt, akkor elfogad- tuk, hogy a nehézségek és a kudarc bizony részei a közös földi életünknek.

Az Exodust én nagyon a testi oldalról kezdtem, arra figyeltem és arról szá- moltam be, hogy az adott napon fu- tottam-e, a napi három étkezést megtartottam-e édességmentesen, eltöltöttem-e imával a megadott időt, stb. Ez a gondolkodás a mértékekről, sikerekről és kudarcokról szól.

Ahogy az idő haladt előre, és sokat beszélgettünk Bálinttal és Bencével, egyre inkább előtérbe került az ima fontossága, a Jézusra való odafigye- lés, a vele való kapcsolat ápolása, és az Ő követése.

Ez az Exodus lényege, a fegyelmezett élet csak eszköz arra, hogy tisztuljunk, kidobjuk az életünkéből a szemetet, és maradjon idő és hely Jézusnak és a szeretteinknek, és formálódjunk át az Ő képmására.

Számomra a 45 nap alatt az volt a legnehezebb, hogy a rossz időbeosztásom miatt a napi olvasmány feldolgozása vagy az ima sok esetben csorbát szenvedett. Nekem az időbeosztás a gyenge területem, ez is napvilágra került. Valamint a társakkal való napi egyeztetések kb. egybeestek azzal az idővel, amikor Dórával is megbeszéltük volna a családi dolgainkat.

Számomra a felemelő pillanatok: a közös keresztút Kelenvölgyben, aminek a végét a napfelkeltéhez igazítottuk. A húsvéti szertartások, amire még sose készültem olyan intenzíven, mint ebben az évben. A beszélgetés és megosztás arról, hogy a csoportban ki hogyan tart áhítatot, hogyan keresi és találja meg az Istennel a kapcsolatot. Húsvét után az Exodus fegyelmezett életviteléből kiengedtem.

Ez többünknek már nem megy úgy, mint a nagybőjt alatt – arra a 45 napra külön kegyelmet kaptunk.

A társakkal mindnyájan akartuk a folytatást, ezért az albertfalvi csoporttal továbbra is találkozunk hente. A találkozások középpontjába a közös ima került. Várom, hogy egyre jobban kiteljesedjen az, amibe belevágtunk: hogy a Mester követőiként másokért élő férfiak legyünk. Hiszem, hogy az Exodus csak az elindulás, és az albertfalvi csoport nagyobb dolgokra hivatott.

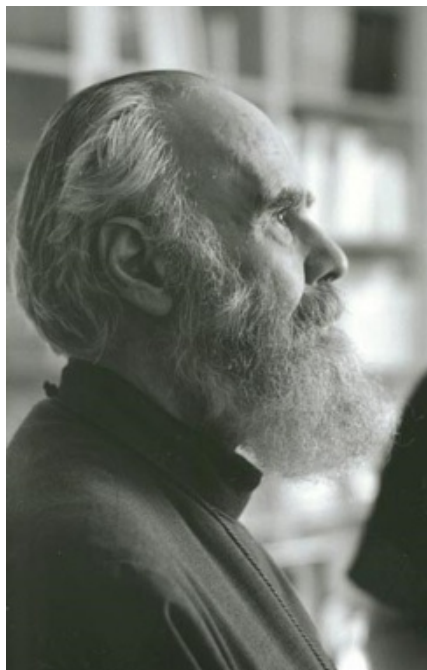
Egy hiteles keresztény élet

A Vigilia februári számában találtam rá egy angol ortodox püspök, Anthony Bloom egy írására. A szerzőnek már régebben olvastam *Az élő ima* c. könyvét (Odigitria-Osiris, 2002), amely nagy hatással volt rám. A Vigiliában közölt írásához a fordító röviden ismerteti A. Bloom életét, amely elvarázsolt. Elsősorban erről szeretnék beszámolni.

Hadd kezdjem *Az élő ima* c. könyvvel, illetve az azzal kapcsolatos élményemmel. Nagy kedvvel kezdtem olvasni, két okból is. Az első az, hogy imaéletem problémás, a második az, hogy szeretem az ortodoxiát – olyat találok benne, ami belőlem hiányzik. Amikor elkezdtem olvasni, az első oldalon megdöbbenő mondatokkal találkoztam.

„Szinte közhelynek tűnik, amikor ezt halljuk: «Gyere, tanulj meg imádkozni; imádkozni érdekes, izgalmas, egy új világot fogsz felfedezni, az Istennel fogsz találkozni, meg fogod találni a spirituális élethez vezető utat.» Ez bizonyos értelemben természetesen igaz, de akik ilyen kijelentéseket tesznek, megfélemedeznek valami sokkal nagyobb horderejű dologról: arról, hogy az ima veszélyes vállalkozás. És nem kezdhetünk hozzá kockázat nélkül.”

Meg is magyarázza, mi ez a kockázat. A zsidókhöz írt levélre hivatkozik: *„félelmetes dolog az élő Isten kezébe esni”* (Zsid 10,31).

Amikor először idáig értem, megrázkódtam, és becsuktam a könyvet. Aztán később persze elolvastam. A fentiek után Bloom kifejti, mi a „veszély” s hogyan kell vállalni. Arra hivatkozik, hogy az Írás szavai szerint az Isten tűz.

Néhány mondata:

„Így hát félelmetes vállalkozás szántszándékkal elindulni, hogy szembenézzünk az élő Istennel, hiszen az Istennel történő minden egyes találkozás bizonyos fokig Utolsó Ítélet...

Csak azzal a tudattal közeledhetünk az Istenhez, hogy ítélethez járulunk. Ha magunkat elítélve fordulunk hozzá, ha azért fordulunk hozzá, mert hűtlenségünk ellenére szeretjük őt, ha azért fordulunk hozzá, mert jobban szeretjük őt, mint az Isten nélküli biztonságot, akkor megnyíltunk felé, s ő is megnyílt felénk, ... az Úr együttérző szeretetével közvetlen közelünkben van.”

Talán még később visszatérek erre a könyvre, de most inkább Bloom életét szeretném ismertetni a Vigilia cikke alapján.

Az Anthony szerzetesi neve. Andrej Boriszovics Blum 1904-ben született Franciaországban, s a világháború forgatagában ott nőtt fel. Hamar vonzani kezdte a szerzetesi élet, szeretett volna teológiát tanulni. De Georges Florovsky, híres patrisztikus arra irányította figyelmét, hogy egész életét szentelje Isten művének: *„Menj, és olvasd a szentek életét és az egyházatyákat, aztán gyere vissza tizenöt év múlva.”* Tipikus ortodox tanács. Így sose tanult hivatalosan teológiát, hanem orvos lett, fizikai munka mellett végezte az egyetemet.

Miután diplomázott, lelki atyja hamarosan felnyírta szerzetessé.

A háborúban mint orvos a francia hadseregben szolgált. Egy jellemző történet róla a következő: az egyik német hadifogoly ujjai megsérültek, és amputálni akarták. Mikor megtudta, hogy a sebesült órásmeister, nem engedte megműteni, hónapokon keresztül foglalkozott vele, mert tudta, hogy az amputálás tönkretenné az órás életét.

1948-ban szentelték pappá – szükségből. A kicsiny londoni ortodox közösség papot igényelt, ezért oda küldték. Nyugaton még ma is sok helyen az ortodox papok világi foglalkozásukból élnek, s Anthony az orvosi praxisból el tudta tartani magát. Rendkívül önmegtartóztatóan élt, londoni püspökként is csak egy kis szobája volt a templom sekrestyéje mellett.

Angliai szolgálata rendkívül sikeres lett. Kezdetben természetesen a londoni oroszok lelkigondozásának szentelte magát. Beszédei nagyon népszerűek lettek, a BBC orosz nyelvű adása rendszeresen közvetítette. Ez rendkívül népszerűvé tette a Szovjetunióban, ahol a hatalom minden eszközzel akadályozta a vallásos életet. 1990-ben szerepelt a patriarcha jelöltek közt, de nem fogadta el a tisztséget. Hamarosan nem csak honfitársaival törődött, az istentiszteleteket angolul is végezte.

Számos előadást tartott.

„Megnyilatkozásaiból érződött, hogy találkozott Istennel, akiről beszélt. 2003-ban bekövetkezett haláláig

azt az egyházat szolgálta, amelyről tudta: a Szentháromság tökéletes ikonja, azonban az évszázadok alatt sok sérülést szenvedett, s a keresztények arra vannak hívva, hogy a Szentlélek bennük folyó működésével teljesen helyreállítsák szépségét.”

Megdöbbsentő, hogy a nyugaton szocializálódott, egyetemet végzett ember mennyire megőrizte pravoszláv lelkeségét. Hadd idézzek egy megdöbbentő epizódot életéből.

„Londonba költözve egy egerektől nyüzsgő házban vett szállást anyjával és nagyanyjával, akinek időskori demenciája miatt nem mert mérget elhelyezni az egérlyuknál, tartva attól, hogy a nagymama megkóstolja.

Panaszkodott híveinek, és egy asszony azt tanácsolta, hogy mondja el Nagy Szent Vazulnak a kártevők (nagyvadak, szarvasok, vaddisznók) ellen írt imáját. Szkeptikusan hallgatta, de úgy gondolta, hogy ha a szentnek jó volt, neki is az lesz. Nyakába vette az epitrachilont (stólát) és a lyuknál várta, hogy kijöjjön a „vadállat”. Az egér kidugta a fejét, körülnézett, de mielőtt vissza tudott volna bújni, Anthony rászólt: «Állj», Aztán elmondta az imát, és ezzel fejezte be: «Most menj vissza, és mondd el a többieknek!». Attól kezdve megszűnt az invázió.”

Szentek életrajzát olvasva rendszeresen meglepődök. Bámulom, mire képes, és közben ő a bűnösségéről panaszkodik, semminek nézi magát. Anthony Bloom *Az élő ima* c. könyvét olvasva értettem meg ezt. A valóban mélyen imádkozó Isten jelenlétében, az Ő nagyságával szembesülve semminek érzi magát. Az én imaéletem nem ilyen mély, de amikor az Úr képe tükröződik szentjeiben, énvelem is ez történik: semminek érzem magam.

Szóts Miklós

A close-up photograph of two hands, palms up, holding a small, bright yellow daisy-like flower. The hands are light-skinned and appear to be of a woman. The background is dark and out of focus. The flower is positioned in the center, between the two palms.

Remény

Istenben bízni maga a remény! Ha van reményünk, akkor nincs mitől félnünk, hisz' a remény az maga a hit. A „remélek” és a „hiszek” ige jelentésében felcserélhető, behelyettesíthető egymással. Ha Isten kezébe helyezzük az életünket, nincs mitől félnünk! Hit nem létezik bizalom nélkül, ezért mondjuk azt – mi, hívő emberek –, hogy nem félnünk, mert Istenben remélünk. Reményünk kifejezi azt a bizalmat, amelyet Isten szeretetéből kapunk. A reményben benne van a bizalmunk, mert tudjuk, hisszük, hogy az Isten jó, és a Jó csakis jót cselekedhet, a cselekedet pedig az Ige.

Urunk soha, senkinek nem akarja a rosszat – a rosszat a Sátán testesíti meg! Isten minket akar magának, hogy az övéi legyünk. Nekünk az a dolgunk, hogy a Szeretetet elfogadjuk és mindent az Ő kezébe letegyünk.

Krisztus Urunk annyira fog magához ölelni, amennyire mi engedjük, ennek az ölelésnek a szorítását a hitünk mélysége és az annak való átadása határozza meg. De mivel Ő a szeretet Istene, ezért abban a kegyelemben részesülünk, hogy mindentől függetlenül szereti minden teremtményét! Ezt tapasztalhatjuk meg a Szentlélek kiáradása által is, amit pünkösdkor ünneplünk.

„Mert úgy szerette Isten a világot, hogy egyszülött Fiát adta oda, hogy, aki hisz benne, az el ne vesszen, hanem örökké éljen.” (Jn 3,16)

Isten: Atya, Fiú és Szentlélek. Ezzel a tudattal engedjük Urunknak, hogy formálja lelkünket! Istennek legyen hála, hogy elküldte nekünk a Szentlelket! Legyen hitünk megnyilvánulásának jele, a lelkünkben lobogó kiolthatatlan láng!

Molnár Cecília

Segélyszállítmányok Kárpátaljára

Talán még sokan emlékeznek rá, hogy közösségünk a Katolikus Karitászhívásához csatlakozva a háború miatt nélkülözőknek ajánlotta fel az idei nagybőjti tartós élelmiszer-gyűjtésben összegyűjtött adományok nagy részét. Nemcsak a határmenti befogadóponatokon és a BOK csarnokban megpihenő, vagy hazánkban menedékre lelő menekülteknek jutott belőle, de Kárpátaljára is.

Kárpátalját békeidőben nagyjából egymillióan lakják. Ide érkezett most 300 ezer menekült. Az iskolák bezártak, ott szállásolják el őket. A gyerekek távoktatásban tanulnak, mint a járvány idején. A férfiak vagy bevonultak, vagy elmenekültek. A Katolikus Karitászhívás két módon is segíti a helyieket: egyrészt a kárpátaljai szegénykonyhákat üzemeltető karitász-csoportokat segíti tevékenységükben, hogy a leginkább rászorulókat – az ott

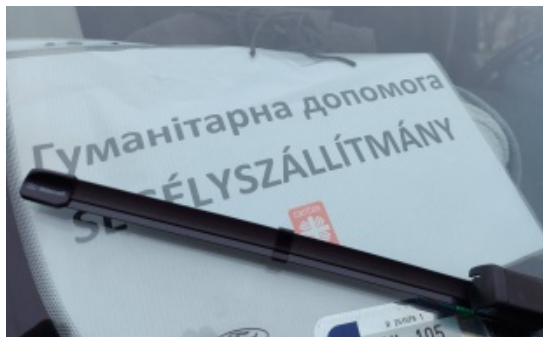
élkezők ellátását támogassa. Másrészt pedig a helyben élőknek viszálmiszt, tisztálkodószereket, hogy a bizonytalan gazdasági helyzet, az emelkedő árak, a kenyérkeresők kiesése miatt elnehezült életű helyi közösségeket támogassa.

Karitászcsoportunk is részt vett az adományok eljuttatásában. Első utunkon két kisbusszal járultunk hozzá az úthoz, melyeket a Szent Imre Gimnázium sportcsapata, az Emericus SE és egy albertfalvi család ajánlottak fel. Az előkészítés során rengeteg papírt kellett beszerezni. Izgultunk is egy kicsit, hogy mindent elintéztünk-e, mert bármilyen formai hiba a küldetés sikerét veszélyeztette. Olyan követelményekkel szembesültünk, amikre nem is gondoltunk. Így például az Ukrajnába történő belépéshez speciális biztosítást kell kötni egy ukrán biztosítóval arra az esetre,

ha véletlenül elkapnánk a Covidot és kórházi ellátásra szorulnánk. Ez alól még az oltási igazolás sem mentesít.

Az indulás előtti napon felpakoltuk a raktárban az autókat és a Szent István-bazilika elé álltunk velük. Cserháti Ferenc püspök atya szentmisét mutatott be, majd megáldotta az autókat és az önkénteseket.

Másnap, április 22-én kora reggel indult a konvoj. Reggel fél hatkor találkoztunk az M3 bevezetőjénél, közös ima és kávézás után indultunk kilenc kisbusszal a határhoz. Eredeti tervünk szerint a beregsurányi határ átlépése után minden autó külön ment volna a saját célállomására, de az utunkról tudósító híradós stáb kérésére változtatnunk kellett. Három csoportra oszlottunk (mint a népmesékben). Az első csoport déli irányban Benére és környékére tartott. A második csoport Munkácsra ment. Mi a harmadik csoporttal északi irányba indultunk Kászony, Rát és Bakos településekre. Mindenhol óriási szeretettel fogadtak minket, de sajnos alig tudtunk velük beszélgetni, időt tölteni, mert rohanásban voltunk. Rádöbrentünk, hogy nemcsak az adományok jelentenek segítséget: önmagában a jelenlétünk, ottlétünk is erővel, reménnyel töltötte el őket, segített enyhíteni a háborús helyzet, a gazdasági nehézségek, a kisebbségi lét miatt mindent átható kilátástalanság-érzést.

Az egyik helyen annyira meghatódtak érkezésünkön a házigazdák, hogy elpityeredtek. Ezt látva nekünk is nehéz volt visszatartanunk könnyeinket. Sajnáltuk, hogy nem maradhatunk tovább beszélgetni, meghallgatni, vigasztalni, bátorítani.

Ráton egy gyermekotthonba vittük az adományokat. A gyerekek az udvaron játszottak, virágképeket készítettek. Mielőtt kipakoltuk volna az autókat, adtunk nekik egy marék csokit. Igazságosan elosztották egymás között, aztán nagy zsidongás, kiabálás, örömködés közepette kb. 5 másodperc alatt eltűntették.

A pakolás után a kocsihoz visszaérve ott várt már a teljes gyerekcsapat. Összevissza szaladgálva, csillogó szemmel, csokitól maszatos képpel azt kiabálták: „*Kalitászos bácsi! Kalitászos bácsi! Ezt magának csináltuk!*” Az aznap készült műalkotásokat, a virágokból készült csodaszép képeket lobogtatták, azokat adták ajándékba. Régi olasz filmekben láttam ilyen jeleneteket. Ott túlzásnak tűnt. Ráton megható volt.

Hazafelé a határon megpihentünk, megvacsoráztunk, megosztottuk egymással élményeinket. Forgács Balázs atya tábori szentmisét mutatott be a beregsurányi menekültponton. Így adtunk hálát a biztonságos és tartalmas útért.

Itt talán be is fejeződhetne a cikk, de pár hétre rá jött a telefon, hogy megint indul egy konvoj, várják a felajánlásokat.

Így hát egy hónappal első utunkat követően ismét kocsiba ültünk. Ezúttal hat furgon ment Kárpátaljára, melyből három Albertfalváról indult. Rutinosan intéztük a papírokat. A szokott helyen a szokott időben találkoztunk. Rutinosan mentünk át a határon. Itt kiderült, hogy az ukrán vámosok nem fogadják el a szállítóle-

veleinket, mert legutóbbi utunk óta új formanyomtatványt vezettek be. Ezen ugyanazok az adatok szerepelnek, mint az előzőn, de új nyomtatványt kell kitölteni. Rendkívül korrektek és rugalmasak voltak, mert azt is elfogadták, hogy magyarul töltjük ki az ukrán nyelvű formanyomtatványt. Végül csak átjutottunk a határon.

Második utunkon már arra törekedtünk, hogy személyesen is jelen legyünk, találkozzunk, beszélgessünk az ottaniakkal. Minden autó más településre indult, mi Macsolára mentünk, Lengyel Imiék Bakosra, Bárdos Gergő és Jávorai Balázs Ardóra. (Mint a népmesékben.) Mindenhol ebédet vártak bennünket. Tulajdonképpen nem is segínyt vittünk, hanem vendégségbe mentünk, ahova illendően bőkezű ajándékot hoztunk. Megismertük a vendéglátó közösségeket, helyzetüket, örömeiket, nehézségeiket. Nehéz magyarként élni Kárpátalján, az elmúlt időkben mindig is nehéz volt. Másrészt pedig nagyon szép és értékes dolog magyarként élni Kárpátalján.

Rengeteg dolog van, amit mi magától értetődőnek tartunk itt Budapesten. Úgy érezzük, hogy ez mind jár nekünk. Természetesnek tartjuk, hogy az anyanyelvünkön tanulhatunk, dolgozhatunk, úgy intézhetjük dolgainkat. Azt is, hogy ugyanabban a szakmában ugyanazt a fizetést kapjuk, mint mások. Nem kell aggódunk azért, hogy elmenekül a férjünk (fiunk, unokánk) és széthullik a családunk, vagy pedig lelövik a fronton a szeretteinket.

Kárpátalján a maguk valóságában mutatkoznak meg azok az értékek, amikről mi, albertfalviak nem is veszünk tudomást. Ehhez társul az a szeretetteljes összetartás, ami az ottani közösségekben mutatkozik. Van mit tanulnunk az ottani testvéreinktől! Bár több tonna adományt vittünk az autókban Kárpátaljára, mégis úgy éreztük, hogy mi sokkal több értéket hoztunk haza magunkkal a szívünkben.

Itt talán be is fejeződhetne a cikk, de épp most jött a telefon, hogy jövő héten megint indul egy konvoj, várják a felajánlásokat...

Bene Lajos

Különleges élmények egy leányfalui lelkigyakorlaton

„Gyöngeségünkben segítségünkre siet a Lélek, mert mi még azt sem tudjuk, hogyan kell imádkozni.” (Róm 8,26)

Bizony, hosszú böjt előzte meg ezt a házaspáros lelkigyakorlatot, amit a „virág hétvégén” töltöttünk Leányfalun. Két évet vártunk arra, hogy feltöltődve érkezzünk meg a nagyheti szent háromnapba. Így elmondhatjuk, igazán kiüresítettük magunkat, lelkileg már nagyon éheztek az Úr kegyelmét.

Vezetőnk a ferences Didák testvér volt, aki beköszöntőként azzal kezdte, hogy az ő olvasatában a „lelki” gyakorlat nem előadások sorozata, mert arra vagy figyelünk, vagy nem. Vagy befogadjuk, vagy nem. Az igazi lelki gyakorlatban mi eddzzük a saját lelkünket, mi evezünk a mélyre. Csak így válik vérünkkel, így tapasztalunk csodát.

És lőn! Didák testvér az őszinte, mély imádság rejtelseibe vezetett bennünket.

Mindannyian hittanos tanulmányainkból ismerjük az imafajtákat, ezen a hétvégén rendszerbe került mindez, és ami a legfontosabb, hogy színe-sebb, változatosabb, elmélyültebb lett. Az egész hétvége alapja a saját életutunk volt, erre fűztük föl az imádságok fajtáit. A mintát minden esetben a zoltárok adták.

A hétvége csúcspontja a szombat esti szentségimádás volt. *Zsoltárt* kellett írunk életünk kegyelmi ajándékairól, nehézségeiről, botlásairól. Páronként imádkoztunk. Csodálatos volt a Szentlélek működése, a házaspárok imádságai találkoztak, adott életszakaszban összefonódtak, kiegészítették egymást. Kézrel fogható Isten-jelentet tapasztaltunk! Szinte harapni lehetett a sűrű Szentlélek-kiáradást!

Íme egy zoltárpáros, majd néhány vallomás.

Magasztallak téged, teremő Istenem!

Még az idők kezdete előtt megtervezted,
alkalmas időben életet adtál nekem.

Magasztallak téged, gondviselő Istenem!

szívembe ültetted életem értelmét,
soha el nem hagytál, kézenfogva vezettél.

Magasztallak téged, gondviselő Istenem!

Hogy ne járjak magányosan utamon,
társat adtál,
s szerelmünk gyümölcsként gyermekeket.

Magasztallak téged, irgalmas Istenem!

Valahányszor elestem,
lehajoltál hozzám, és magadhoz öleltél.

Magasztallak téged, bölcsesség Istene!

Minden általad rám bízott ügyedben
elküldted segítő Szentlelkedet.

Kérlek téged, ajándékozó Istenem!

Ahogy eddig is lépésről lépésre
bontottad ki lelkemet,
továbbra is hordozzál tenyereden a saját,
és a rám bízottak üdvösségére,
a közösség épülésére.

Kérlek téged, mindenható Istenem!

Tekints kegyesen gyermekeinkre
és az ő gyermekeikre!
Őrizd meg őket utadon,
tereld vissza az akolba
eltévedt báránykádát!

Kérlek téged, Szentháromságos Istenem!

Aki nekem a hivatást adta,
óvjad, őrizzed a gyermekeket
a gonosz hatalmától,
erősítsd őket szeretetteddel,
hogy az elvetett mag jó földbe hulljon,
hiszen ilyeneké a mennyek országa.

Áldjad lelkem az Urat!

Dalolj, lelkem, teremő Istenemnek! Ámen.

Mickó

Dicséri lelkem az Urat,

hogy megteremtettél,
hogy vagyok és létezem.

Hálátelt szívvel borulok eléd,

dicsőséges Istenem!

Hálával eddigi életem

minden pillanatáért.

Hálával szüleimért,

akik felneveltek.

Hálával tanáraimért,

akik embert faragtak belőlem.

Hálával szolgáló lányodért,

akit feleségemül küldtél.

Hálával gyermekeinkért,

akiket felnevelhettünk.

Hálával unokáinkért,

akik gyermeki lelkükkel
ismét fiatallá tesznek.

Irgalmas Istenünk, kérlek,

adj békét a bűnös világnak,
utódaink ne ismerjék meg
a háború borzalmait.

Sugározd ki szíved békességét

családunkra,
vezesd vissza utadra
elveszett bárányaidat!

Kérlek, adj egészséget,

és ha el kell jönnie,
add meg a jó halál kegyelmét!

Kérlek, vedd oltalmadba

drága elhunyt szüleimet,
rokonaimat, barátaimat!

Mindezekért, és életem minden javáért,

lelki gazdagságáért

Téged áldalak és magasztallak,

dicsőséges Istenem! Ámen.

Laci

Háromfajta érzés kavargott bennünk az idei házaspárok lelki gyakorlatával kapcsolatban:

- az öröm, hogy újra el tudunk menni Leányfalura,
- az érdeklődő várakozás a számunkra ismeretlen lelki vezető, Didák testvér által kidolgozott lelki program iránt,
- és némi aggodalom, hogy szervezőként meg tudunk-e felelni a hosszú idő alatt felerősödött várakozásoknak.

Az első és a harmadik nyilvánvalóan összefügg egymással, hiszen már az is nagy öröm volt, hogy két év után végre lehetett dolgozni a biztos megvalósításon. Ez volt az első olyan lelki gyakorlat egyházközségünkben, amikor a leányfalui lelki gyakorlatos házban a miénken kívül nem volt más rendezvény. Ez azt jelenti, hogy három napra mi töltöttük meg élettel a Szent Gellért Lelki gyakorlatos Házat. Ami a rekord számú jelentkezőnek köszönhetően történhetett meg, és a visszajelzések alapján nagyon jól sikerült.

A két éve köztünk levő járvány sajnos még mindig éreztette hatását, hiszen néhány résztvevő emiatt nem tudott eljönni a lelki gyakorlatra, és végül Didák testvér sem tudott személyesen közöttünk lenni. Utóbbi csak az indulás napján derült ki, de hozzánk már úgy jutott el a híre, hogy ez sem állhat a lelki gyakorlatunk útjába.

Lehet, hogy korábban ilyen helyzetben szervezőként kellemetlenül éreztük volna magunkat, de az utóbbi években annyira általánossá vált az online kapcsolattartás életünkben, hogy azt éreztük, így is minden rendben lesz. Sőt, Didák testvérrel szembeni várakozásainkat csak növelte az ő online jelenléte.

Az online lelki gyakorlat a megfelelő technikai háttér kialakításának és elsősorban Didák testvér áldozatvállalásának köszönhetően teljesen jól működött. Lelki vezetőnk testi fájdalmi közepette is igazi lelki gyakorlatot tartott számunkra, mivel a rövid előadások után olyan feladatokat kaptunk, amiket házastársunkkal együttműködve, vagy egymásra vonatkoztatva tudtunk végrehajtani. Különböző imádságformákkal ismerkedtünk meg, mint például a saját szavainkkal megfogalmazott zsolttározással, vagy házastársunkért szóló áldással. Ezek megírásába korábban, saját indíttatásból nem mertünk volna belekezdeni.

A zsolttáírás első hallásra nehéz feladatnak tűnt. Hiszen egy kötött szövegű imádság elmondása sokkal könnyebb, mint egy olyan ima felolvasása a házastárs/közösség előtt, ami személyes, ami belőlünk jön, amiben benne van szívünk-lelkünk, fájdalmunk és reményünk, örömünk és bánatunk. Ezért kimondhatatlanul hálásak vagyunk lelki gyakorlatozó

társainknak. Megtisztelve érezzük magunkat, hogy imáik révén a lelkük legmélyebb zugaiba is bebocsátást engedtek.

Az áldó imádság megírása és meghallgatása is könnyeket csalt a szemünkbe. Ezek a könnyecsek az öröm és a szeretet könnyei voltak.

Összességében egy nagyon különleges és valóságos lelkigyakorlaton vehettünk részt, ami nemcsak Istennel kapcsolt jobban össze minket, hanem egymás közötti lelki kapcsolatainkat is kitágította, és egy sokkal magasabb szintre emelte azt.

Peti és Bogi

A vasárnapi utolsó találkozásunk összegzésénél említettem, és papíron is vállalom, hogy morgós medve vagyok (ez éjszaka a folyosón is hallható volt, de remélem, nem ijesztettem el senkit). Ezen felismerés a Didák testvér által nem említett, speciális, perlekedő zsoltárokhoz hasonlítható. Amikor a békétlenségem, a problémák eszkalálódása egy megtört állapotot idézett elő bennem, rájöttem, hogy valójában Istennel perlekedtem.

A lelkigyakorlat ennek felismerésében segített és egy indíttatásban a kibékülés felé. A közösségi imák során a nálam sokkal nehezebb élethelyzetben lévők imaszándékai meghatottak és mint említettem, én minden kérést teljesítenék, különösen a jövő nemzedék hitben való megmaradásának szándékát! Kívánom, hogy egyre többen és többet tudjunk bekapcsolódni (mint szegletkövek) egyházközségünk életébe, vérkeringésébe!

Szabó András

Többéves készüllet után, megérkezve a lelkigyakorlatra, szomorúan értesültünk Didák testvér betegségéről. Ő azonban rutinos lelkigyakorlat vezető, ura volt a helyzetnek. Az online rendszer segítségével, e megváltozott körülmények között is működött a ráhangolódás, a Szentlélek irányította a három napunkat.

A bemutatkozás és a felkészülés után kapott feladatokat házaspáronként oldottuk meg, s így valóban egymásra tudtunk figyelni, sokat beszélgettünk magunkról, kettesben. Nem kellett gondolkodni a napi feladatokról, hisz fantasztikus ellátásban volt részünk!

Az ötlet, hogy étkezésekkor mindig más házaspárok ültek le egy asztalhoz, nagyon jó hangulatú beszélgetéseket eredményezett. Számunkra különleges élmény volt a virágvasárnap előesti szentmise, amit János atya görögkatolikus liturgia szerint celebrált. Az estét szentségimádással folytattuk, amit az általunk írt zsoltárok tettek felejthetetlenné. Az estétet közösen, kisebb-nagyobb csoportokban, de egy teremben mély, vidám beszélgetésekkel éltük meg, a közösségi együvé tartozás élményével. Vasárnap hazafelé azért imádkoztunk, hogy még sokáig érezzük a Leányfalun megkapott lelki nyugalmat!

Ágh Edit és Józsi

Szombat este megállt az idő

Nem brit tudósok szenzációs felfedezése ez, hanem velünk, albertfalvi csoporttal történt meg Leányfalun, 2022. április 9-én a lelki gyakorlatos zázban úgy este 10 körül.

Azon a szombaton Didák testvér online tartott nekünk előadást az imádkozásról. Lépésről lépésre vettük végig a fajtáit: hálaadó, dicsőítő, kérő, közbenjáró, jelenléti. Átismételtük, hogy miben különböznek, melyiket milyen céllal mondjuk.

Húzás hetem volt, és a közelgő Nagyhét is zsúfoltnak ígérkezett.

Nehéz ilyenkor befogadni új gondolatokat, még ha számos közülük ismerősen is cseng. Nagyon pontos, akadémiai igényű megfogalmazások, de engem most távol tartottak az imádságok szigorú kategorizálásai. Hát nem ezt írja Máté: *„Amikor imádkoztok, ne szaporítsátok a szót, (...) Tudja a ti Atyátok, mire van szükségetek, mielőtt még kérnétek.”* (Mt 6,7)

Estére azt a feladatot kaptuk, hogy írjunk zsoltárt. Persze nem kell verslábakba foglalni, de az a jó, ha személyes, amit írunk.

Feleségem, Kinga megírta, de nekem sehogy sem ment. Elterveztem, hogy odaállok, és amit akkor a Szentlélek sugall, azt fogom mondani. Vagy egyszerűen csak annyit, amit Máté evangélista írt: „*Uram, Te tudod, mire van szükségem, kérlek, segíts, hogy mindig el tudjam fogadni azokat az ajándékokat, amelyeket neked szántál.*” Egy ponton még az is felmerült bennem, hogy eléneklem Janis Joplin híres a capelláját:

*Oh Lord, won't you buy me
A Mercedes Benz?
My friends all drive Porsches
I must make amends...*

Ezt a lehetőséget szerencsére gyorsan elvetettem.

Este 8:30, kezdünk. Oltáriszentség kihelyezve az oltárra. Látom, mindenki kezében papírlap: van, aki egy teljes oldalt írt, van, aki fél oldalt írt tele, de négy-öt sornál alább senki se adta.

Hallgatom testvéreim imáit, többen el-elakadozó hangon, nagy levegőket véve az egyes részek között, néhányan összeszorult gégével, könnyek közt, de mégis végig mondják az imáikat. Érzem a kimondott szavak erejét, nincs itt felesleges szöszaporítás! Közben éneklünk és egyre sürűbb a levegő is, de mégis megemelkedik velünk a „bazilika”. Megindulnak velem is a gondolatok, le kell szaladnom tollért és papírért vissza a szobánkba. Nem kell több mint 5 perc és kész, minden lényeges benne van!

10 óra is elmúlt már, mire az utolsó zsoltárt követő dal legutolsó hangja is a „bazilika” falai között ide-oda verődve végleg elhalkul. Ott marad velünk az a mozdulatlan, mennyei csend, amit még az idő sem képes egykönnyen megtörni: „*Uram, jó nekünk itt lenni*” (Mt 17,4).

Radnóti Csaba

Újra együtt Péliföldszentkereszten

Közösségünk hagyományos péliföldszentkereszti találkozója két karanténba zárt év után végre újra megvalósulhatott! Ez az alkalom a kötetlen együttlétnek, a beszélgetésnek, egymás megismerésének és a Jézusra csodálkozásnak a helye, ahol megállni látszik az idő és azt érzi az ember: bárcsak örökké tartana! Képriportunkkal ebből a hangulatból szeretnénk egy keveset felidézni.

Találkozások

Pünkösdkor valóban leszállt a Szentlélek Albertfalvára! 27 kisgyermek találkozott pénteken Krisztus irgalmas szeretetével a gyóntatószékben, és szombaton a szentségi Jézussal a szentmisében. Ünnepünket átjárja a Lélek bátorító, bensőséges, szerető ereje. A kezdeti izgalmak hamar átalakultak a találkozás boldog örömébe. Minderről tanúskodnak az alábbi képek. Még többet láthattok a honlapunk galériájában.

A Szentlélek életadó ereje őrizze meg őket és családjaikat az üdvösség útján szentségei által! Ámen.

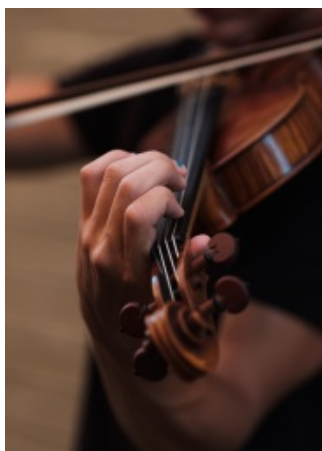
Májusi rövid hírek közösségi életünkből

A legmelegebb tavaszi hónapban érezhetően kevesebben betegek, a baba-mama körön is megdőlték a részvételi rekordok: volt, hogy egyszerre 10 anyuka jött el az egyik májusi csütörtök délelőtt, hogy a kisgyermekes szentségimádás után beszéljünk.

Annak ellenére, hogy a járványhelyzet miatt dőcögösen indult az idei évünk, márciustól már hetente találkoztunk a közösségi házban, általában 5-8 családdal. Ha jól számoltam, már 20 édesanya fordult meg a baba-mama körben, ahol klub-jelleggel hétről hétre más-más témát vettünk elő – részben az egyházi év ünnepeihez kapcsolódóan, részben a mindennapjainkból.

Tervezzük, hogy a nyáron is megtartjuk a találkozóinkat, már a templomkertben és a nagyobb testvérekkel együtt – várunk minden kisgyermekes anyukát egy kis beszélgetésre, feltöltődésre csütörtökönként 11-től!

Május 19-én este végre ki lehetett használni a közösségi ház nagytermének különleges akusztikáját, ugyanis jótékonysági hangversenyt szervezett az egyházközség a nyári táborok javára. Habár a közönség nagy részét a szereplők és szüleik tették ki, mégis voltunk többen, akik csak a zene szeretete miatt vettünk részt, mi Veronkával egy „lányos délután” lezárásaként.

Henrik atya köszöntőjét követően a bevezető szaválás után hallhattunk hegedűt, zongorát, trombitát, csellót, tenorkürtöt, fuvalót. Ez a sokszínűség a hangszerválasztás előtt álló gyermekeknek jó lehetőség, hiszen előben látják és

hallják ezeket a hangszereket. A műsor elején a kisebbek inkább rövid menüeteket, egyszerűbb darabokat adtak elő, majd egyre hosszabb és nehezebb műveket szólaltattak meg a már kamasz(odó) fiatalok. Nostalgikus volt látni az izgulás miatt izzadó tenyerű, erősen koncentrálni muzsikáló, majd félszegen meghajló gyerekeket, és a bátorítóan mosolygó, a dallamra bólogató, és a darab végén az izgulásból fellelegző tanárokat.

Az énekes iskolások és a templomi kórus is bezengte a termet, műsoruk méltó lezárása volt ennek a koncertnek. Köszönjük a kikapcsolódás, feltöltődés lehetőségét, reméljük sok ilyen szép hangversenyünk lesz még itt Albertfalván!

„Jaj, Mama! Mintha csak 5 másodperc lett volna!” – kiáltott fel Veronka Pélről hazafelé. Valóban gyorsan eltelt a plébániai közösségi kirándulás napja, habár élményekben gazdag volt! Érkezésünkkor már javában főtt az ebéd, kötetlen beszélgetéssel, focival vártuk a 11 órát, ekkor kezdődött a templomban a szentmise. Henrik atya a 2025-ös jubileumi év mottójáról, a reményről beszélt, és együtt imádkoztunk a közösségünkért.

Tudjuk, hogy nem csak kenyérrel él az ember, de nekünk igazán jól esett a finom leves mellé a kenyér is. A csendes pihenőben a gyerekek hintáztak, fociztak, sétáltak – a plébánost mindenbe bevonták. A felnőttek egy része ellátogatott a lourdes-i barlanghoz és a forráshoz, a többiek a gyerekek mellett beszélgettek.

Délután Henrik atya hozott gondolatokat a reményről, majd ezek alapján kiscsoportban beszélgettünk arról, hogy milyen céljaink és reményeink vannak a hétköznapiakban; milyen élményeink voltak, amik által performatívá vált az evangélium számunkra; és azt is megosztottuk egymással, hogy mikor „csomagoltunk ki” Albertfalván.

A szentségimádásig kihasználtuk még az időt, hogy nem kell a mise után hazasielni, így nyugodtabban lehetett beszélgetni, a kapcsolatokat, ezzel együtt a közösséget erősíteni. A koncerthez hasonlóan ez a nap is kikapcsolódást, feltöltődést adott – köszönjük a lehetőséget!

Borbélyné Bató Margit

2022. Úrnapja 49

sorának *A mennybemenetelről* című részében való szereplése.

A *Neked szól* szereplői szentírási részek alapján mondják el gondolataikat. Zoli atya nem először szerepel már ebben a sorozatban. Most Urunk mennybemenetele (Jn 14, 23-29) kapcsán egy óriási sárga hőlégballon kosarában felemelkedve beszélt arról, hogy mindnyájan erre születtünk, ez az igazi otthonunk, hogy Jézus felemeljen bennünket magához. Mély gondolatok, látványos képsorokkal kísérve. Ajánlom figyelmetekbe! A Youtube-on, vagy a Médiaklikken a műsor címét (*neked szól*) keresőszóként beírva találhattok rá.

választanunk közülük azokat, amelyekkel már rendelkezünk, és amikre úgy érezzük, hogy szükségünk lenne. Példákkal kellett megmagyarázni, hogy miért. Ezt követően pedig azt kérte, hogy imádkozzon mindenki a többiekért, hogy valóban megkapjuk a kért ajándékokat.

A választott ajándékok kapcsán a csoportunkban olyan vallomások hangzottak el, hogy egészen más szemmel kezdtünk nézni egymásra. Rácsodálkoztunk egymásban a Szentre, az Isten munkájára. Biztosan az is a Szentlélek munkája, amikor egy-egy ilyen beszélgetésben néhány perc alatt ledőlnek közöttünk a falak és vesszük a bátorságot, hogy megmutassunk egymásnak valamit a belső, valódi önmagunkból. Úgy éreztem, aznap este ez különösen sikerült.

Schwarczkopf Bálint

Képes beszámoló a mogyoródi portyáról

Május második péntekjén együtt indult az egész csapat a Teleki Pál Cserkészparkba, Mogoródra. Megérkezésünk után mindannyian elfoglaltuk szobáinkat, majd közösen vacsoráztunk. Az estét egy közös játék színesítette, melyben vegyesen családokat alakítva versenyeztünk, mindenféle izgalmas kvízkérdésekben.

A szombat reggel tornával indult, majd szobaszemle következett, aztán a zászlófelvonás és a reggeli után elindulhatott az egész napos próbázás.

Cserkészeink – kicsik és nagyobbak egyaránt – számot adtak cserkészstudásukról. Kisebb csoportokban mentek a gyerekek állomásról állomásra. Mindenhol más-más témában beszélgettek a kérdezőkkel, akik lelkesen, különleges feladatokkal készültek nekik.

Néhol játszottak, vagy gyakorlati feladatot oldottak meg, mint például a csomózás, a tűzrakás és a térképészet. Elméleti kérdésekkel is tesztelve lett tudásuk vallás-, magyarság- és cserkészismeretből. Mindenki remekül helyt állt, és megszerezte az aktuálisan neki szánt próbajelvényét vagy nyakkendőt.

Estefelé nagy számháborút rendeztünk, melyben mindenki lelkesen részt vett, emiatt a zászló megszerzésért négy játszmában is megküzdöttek a csapatok egymással. A játék után tábortűz következett, ahol sokat énekeltünk és játszottunk, majd meglehetősen fáradtan nyugovóra tértünk.

Vasárnap, miután gyorsan összehajoltunk, indultunk Gödöllőre, ahol szentmisén vettünk részt, amire a szülők is megérkeztek.

Cserkészélet

A tavaszi táborunk zárásaként ünnepélyesen ígéretet tettek újonnan csatlakozott kiscserkészeink, majd fogadalmat tettek cserkészeink, valamint pajzs- és szalag- próbajelvények is gazdára találtak.

A szülők segítségével minden gyermek autóval utazhatott haza. Ezúton is köszönjük!

Örömmel várjuk a következő, élményekben gazdag programot, de főleg a júliusi cserkészszabort!

Doroszlai Bernadett

Hamada Gabriella

cserkészvezetők

cserkesz1107@gmail.com

Csillagtábor ajánló

Mint minden évben, idén is megrendezésre kerül a már több évtizedes múltra visszatekintő Csillagtábor. Jelen cikkemben inkább azokhoz a szülőkhöz és gyerekekhez szeretnék szólni, akik még nem ismerik a tábort. Emellett pedig nem titkolt célom az is, hogy minél több új fiataalt meggyőzzek arról, hogy érdemes a nyár utolsó hetében részt venni a Csillagtábor kalandos minden napjaiban :-).

Na de miért is olyan különleges ez a tábor, amelynek fennállása óta évről évre egyre több visszatérő tagja van, olykor száz fős létszámkerettel? Ezt a kérdést a tábor részletes bemutatásával szeretném megválaszolni, amely talán több jövődöbéli táborozónak is meghozza a kedvét a részvételhez.

A Csillagtábor általában minden év augusztusának utolsó hetében, hétfőtől péntekig tart.

Ez egy napközis tábor, tehát minden nap közös találkozóval kezdődik és közös elköszönéssel zárul.

A tábort az albertfalvi szalézi animátorok lelkes és fiatal csapata szervezi. Rólunk azt kell tudni, hogy Don Bosco nevelési módszereit felhasználva, a hitre és vidámságra nagy hangsúlyt fektetve vezetjük a tábort, úgy, hogy a lehető legtöbb időt töltsük a gyerekek társaságában.

A tábornak több jellegzetes, hagyományosnak mondható része van. Ilyen többek között az, hogy minden résztvevőt a tábor első napján csapatokba osztunk egy-egy animátor alá. A hét folyamán a gyerekek a csapatok tagjaiként versenyeznek egymással a pénteki eredményhirdetésig, ahol értékes jutalmakat lehet szerezni. További tradicionális elem még, hogy minden Csillagtábornak van egy témája, melynek keretén belül a gyere-

kek egy vicces és vidám történettel ismerkedhetnek meg, amely szorosan kapcsolódik a tábor programjaihoz is.

A hét folyamán rengeteg program és játék várja a gyermekeket. Az előző évekből szeretnék kedvcsinálóként a legnépszerűbb programokból csak párat felsorolni. Több alkalommal is ellátogattunk már a Kopaszi-gátra, Kamaraerdőbe, a martonvásári Brunszvik-kastély parkjába, a Nyéki Imre Uszoda strandjára és még sok más izgalmas helyre. Emellett állandó helyszínét képezi a tábornak a Don Bosco iskola udvara is. A nap folyamán rengeteg akadályverseny, ügyességi játék, társasjáték, kézműves foglalkozás, sportverseny, a vizes napon pedig vizes játék várja a résztvevőket. A játék és szórakozás mellett pedig fontos kiemelni, hogy nagy hangsúlyt kap a tábor során a reggeli és esti imádság és az ezekhez kapcsolódó gondolatok is. Továbbá a tábor zárásakor minden évben egy szentmise keretében köszönjük meg Istennek az együtt töltött időt.

Emellett, hogy minél jobban megismerjék egymást a táborozók, valamint az animátorok és a gyerekek, szerves részét képezik a programnak a szűk körben megtartott csoportos beszélgetések is.

A táborba 7 és 15 év közötti korú gyerekeket várunk. Pár éve újdonságként bevezettük a 13 éves kor felettiak számára a nagysikerű Vándorcillag csoportot, melynek keretében a legidősebb korosztály a hét folyamán két napon is külön programokon vehet részt. Ezeken az alkalmakon igyekszünk az ehhez a korosztályhoz minél jobban passzoló és érdekes programot szervezni.

Remélem, ezzel a kis ajánlóval sikerült minél több jövődöbéli táborozónak meghoznom a kedvét a csatlakozáshoz. A tábor részleteiről a nyár folyamán fogunk bővebb tájékoztatást adni.

Az augusztusi találkozás reményében:

Győrik Balázs
albertfalvi szalézi animátor

Tavaszi programjaink

2022. április 23-án szombaton, a Föld napja alkalmából szemétszedést hirdettünk az albertfalvi szalézi animátorok segítségével. A takarításban a gyerekekkel együtt néhány szülő is részt vett. Megtisztítottuk a templom, a közösségi ház, valamint a Don Bosco iskola külső környezetét. Szorgos gyermek és felnőtt kezek gyorsan tele szedték a szemétre éhes kukákat. Nem kegyelmeztek az eldobott papírzsebkendőnek, csokipapí-

roknak, sörös dobozoknak, sőt még a cigaretta csikkeknak sem. A résztvevők jutalma nemcsak a tiszta környezet volt, hanem az AKTK vendégül látja őket egy kalandos állatkerti látogatásra is. Köszönjük, hogy segítettek tisztává varázsolni a templom és az iskola környékét! Ősszel, a búcsú előtt szeretnénk egy hasonló tisztogató akciót tartani, amire várunk még több „gyűjtögető kedvű” résztvevőt.

2022. május 27-én, a hősök napja alkalmából az Albertfalvi Lokálpatrióta Egyesülettel együtt megemlékezést tartottunk a Ljubljana téren lévő emlékműnél. A színvonalas ünnepi műsort követően az önkormányzaton kívül a környék civil szervezeti is elhelyezték koszorúikat

Albertfalva világháborús hőseinek emlékművénél.

A megemlékezésen a katonákon kívül a Kelenvölgyi IV. Béla Cserkészcsapat tagjai is díszőrséget álltak. Köszönjük mindenkinek a részvételét.

Kiss István

Emlékek régi fényképek nyomán

A közelmúltban Tamás Gyuszi halálhírét olvasva elővettem néhány régi fényképet. Ezeken Gyuszin kívül Guszti atya, Horváth Imre atya és Pollák László atya látható. A képek valamikor 1971-ben készültek. Kik voltak ők, és mi jut eszembe a képekről?

Tamás Gyula

A hatvanas évek első felében az akkori ministránsokhoz néhány új fiú csatlakozott. Az újonnan jöttek között volt Gyula is. Rajta kívül két új névre emlékszem: Fehérváry Kálmánra és Kóti Lajosra. Mi, „régiek”, szívesen fogadtuk őket, és Horváth Imre atya közreműködésével új hangok jelentek meg. Elég, ha visszaemlékszem a karácsonyi misztériumjátékokra, amelyeken megszólalt új hangszerként a gitár. (Például a „Johnny gitár” című szám, akár a Shadows akár a Spotnicks együttes előadását követve.)

Egy gondolat erejéig ki szeretnék térni Gyula öccsére, Bandira. Bandi egyidős volt velem, iskolatársak voltunk, később ministránstársak is. Szoros barátság nem alakult ki közöttünk, mégis meleg szívvel emlékszem rá, aki még az esküvőmön is ministrált. Sajnos fiatalon távozott közülünk az örökkévalóságba.

Bár ministránsként is sokat voltunk együtt, a hatvanas évek végén külön-

leges kapcsolat alakult ki Gyuszi és köztem. Ő feleségül vette Pálvölgyi Katit, és én is megházasodtam. Hamarosan mindkét családban, szinte azonos ütemben, megjöttek a gyerekek, és a két család között baráti kapcsolat alakult ki. Sokat voltunk együtt, a gyerekek is sokat játszottak egymással, főleg Gyuláék Verbéna utcai házában. Aztán amilyen gyorsan kialakult a barátság, olyan gyorsan ki is hűlt. A hétvégi szabadidőben eltérőek lettek az elfoglaltságok. Így egyre ritkábban jöttünk össze, végül Gyuláék vidékre költöztek, és ezzel kapcsolatunk végleg megszakadt. Nem is találkozott azóta a két család egymással. Gyulával és nagyobbik fiával 1995-ben Pollák László atya ezüstmiséjén találok.

Az egyházi szolgálatban évekig tevékenykedtünk együtt Gyulával. A hatvanas évek második fele a liturgiában is forradalmi változásokat hozott. A lényeg – a szentmise – természetesen nem változott, csak néhány, igen fontos formai módosítás következett

be a II. Vatikáni Zsinat döntéseinek megfelelően: szembemisézés, magyar nyelv, állva áldozás, stb. Mindez megváltoztatta a ministrálás rendjét, és néha a hívek felé is szükség volt magyarázatra, főleg a latin misék esetén magyar szövegek felolvasására, stb. Ebben vettünk mi Gyulával részt. Az egész természetesen a plébános, Guszti atya irányításával történt. Általában ministránsruhában voltunk (fekete szoknya, karing), de

ünnepélyes alkalmakkor dalmatikát is felvettünk. (Mai ismeretem szerint ehhez nem volt jogunk, de ez akkor Guszti atya engedélyével történt.) A lenti képen Horváth Imre atya mellett Gyula látható fehér dalmatikában Pollák László atyával együtt, aki akkoriban már felszentelt áldozópap volt, mégis szintén dalmatikában volt.

Aztán évekig nem hallottam Gyula felől semmit, csak most a haláláról.

Pollák László káplán

Pollák László atyát újmisésként helyezték Albertfalvára 1970-ben. A szeminárium előtt néhány évig a postánál dolgozott, onnan hívta el a Úr. Kedves, vidám fiatal pap volt. Mivel közel egyidősek voltunk, barátság alakult közöttünk.

Becenéve „Lacipap” volt, ezt ő is tudta, és elfogadta. Nemcsak velünk, hanem szüleimmel is jó viszonyt ápolott.

A Gyulánál elmesélt egyházi szolgálatokban sokat voltunk együtt, szeretünk vele részt venni a liturgiában.

Sajnos két év után elhelyezték Albertfalváról, majd néhány év káplánkodás után 1978-ban Szigethalom plébánosa lett. Édesapámmal levélben tartották a kapcsolatot. 1995-ben mondta ezüstmiséjét, amelyen az albertfalvai hívek nevében köszöntöttem. A szentbeszédet dr. Dankó László kalocsai érsek mondta, aki László atyának szemináriumi előjárója volt. (Egyébként itt találkoztam Gyulával és nagyobbik fiával.) Lacipappal tartottuk a kapcsolatot főleg Bencsik Pityuékon keresztül. Sajnos László atya szíve sokat rakoncátlanodott, és 2012-ben Lacipap is átment az örökkévalóságba.

Horváth Imre káplán

Csak jóval később tudtam meg, hogy Imre atya Albertfalvára helyezése nehézkesen történt, mert az állami szerveknél ő nem volt igazán kedvenc. Imre atyával nagyon szép éveket töltöttünk együtt. Kiválóan értett a mi, azaz a gimnazista korú fiatalok nyelvén. Nagyszerű hittanórát, ministránsfoglalkozásokat, asszisztenciagyakorlatokat tartott, emlékezetesek voltak a karácsonyi misztériumjátékok is. Ez a négy év számomra egybeesett a Piarista Gimnáziumnál eltöltött idővel, mégis talán a legértelmesebb időszak volt mi-

nistránséveimnek. Bár a gimiben sok nagyszerű hittanárunk volt, mégis Imre atya volt a lelki vezetőm. Nagyon szomorú voltam, amikor elhelyezték Polgárdiba. Segítettünk a költözésnél, és utána is írtam néhány levelet, de választ nem kaptam rá. Rosszul esett. Sok évre rá kiderült, hogy nekem nem akart kellemetlenséget okozni, mert akkoriban őt az államvédelmisek megfigyelték, nehogy én is rákerüljek a listára.

Amikor 2011-ben meglátogattam őt Székesfehérváron (akkor ő volt a székesegyház plébánosa), azonnal meghívott egy pohár borra. Akkor mondta el, hogy én voltam Albertfalván az egyik legkedvesebb ministránsa. Amikor írom ezt a visszaemlékezést, Imre atya 93 évesen az öregek otthonának lelkipásztori teendőit látja el.

Plébánosunk, Guszti atya

Ormai Gusztávról, Guszti atyáról sokszor és sokat írtam eddig is már. A második képen kedvenc miseruhájában látható a templom mellett. Már idejötték hiányolt egy ki-fejezetten ünnepi miseruhát, amelyben a nagy ünnepeken mutathatta be a szent áldozatot. Végül sikerült ezt a „fehér”, valójában aranybrokát kazulát megszerezni. Az akkori divatnak megfelelően „hegedű” formájú a miseruha, bár ez Guszti atyának alkatiilag nem volt a legszerencsésebb. A képen az 1971-es elsőáldozási misére megyünk.

A harmadik kép az 1971-es elsőáldozás után készült. Fent a bal szélén Tamás Gyuszi látható, a jobb oldalon pedig Guszti atya áll. A csoportképről vajon hányan ismerik meg magukat vagy ismerőseiket?

Madaras Gábor

ÚRNAPI FELADVÁNYOK

A testi és lelki táplálékon kívül a gyerekek életében a játék is nagyon fontos. Fogadjátok sok szeretettel az úrnapi feladványokat, melyek közelebb visznek titeket Jézushoz.

Kanyargósan!

Írd be a nyíltól indulva a meghatározásokra adható válaszokat! Minden szó az előző szó utolsó betűjével kezdődik. Jó kanyargást!

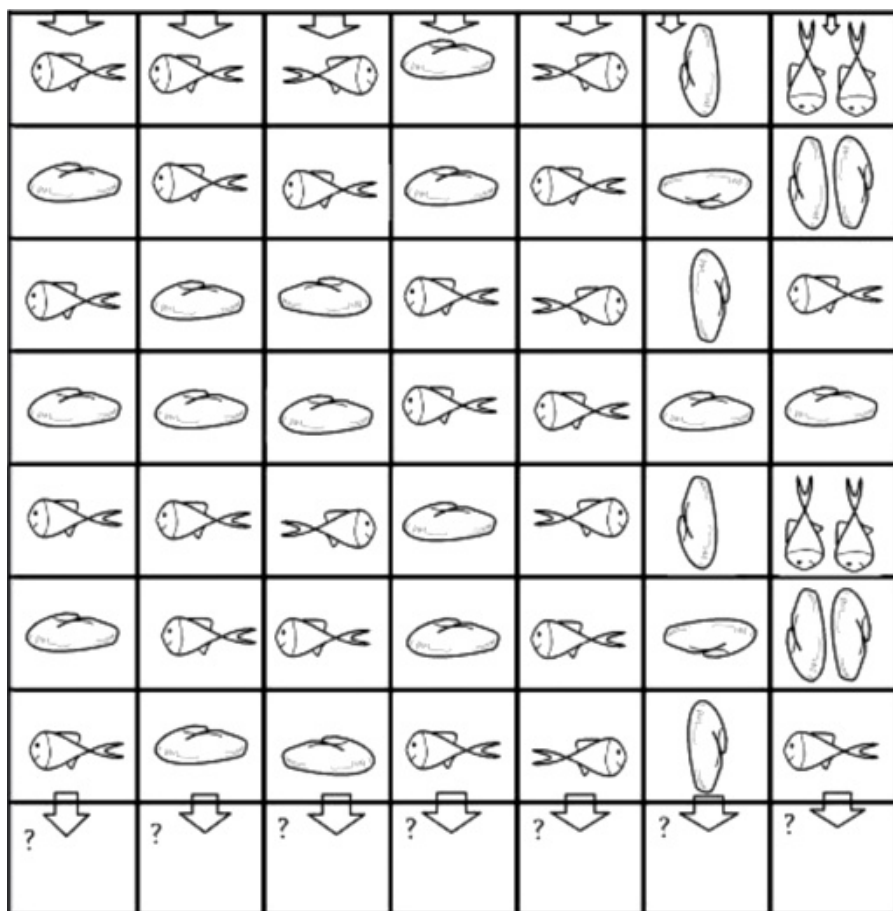
1. A Szent Ostya is ez.
2. Múltban.
3. Beképzeltség bűne.
4. Agyunkban születik meg.
5. A kenyér Krisztus ...-e.
6. Okos.
7. Nagyon-nagyon értékes.
8. Költői sóhaj.
9. Kitarat mellette.
10. Rövid köszöntés.
11. A bor Krisztus
12. Falatozik.
13. Bejáratok.

ÚRNAPI FEJTÖRŐ

Sorminta

Mi kerül a legalsó sorba? Hal, vagy kenyér?

A fiú tarisznájában is ennyi kenyér és hal volt, mielőtt Jézus megáldotta. (Mk 6,41)

ÚRNAPI SZÍNEZŐ

Mi van a fiú tarisznájában? (Jn 6,9)

Csak a pöttyözött formákat satírozd
be, és megtudod!

Ismered a templomot?

Mivel a húsvéti díszítés az előző feladatok egyikét eltakarta a templomban, ezért az új feladványokkal együtt következő lapzártánkig még azok megfejtéseit is be lehet küldeni.

Újabb három részletet mutatunk a templomból, megtaláljátok ezeket is? A megoldásokat következő lapzártánkig, **2022. szeptember 4-ig** várjuk az **albertfalvi.templom@gmail.com** e-mail címre.

Borbélyné Bató Margit

„Ti keressétek először
Isten országát
s annak igazságát,
és ezeket is mind
megkapjátok.”

(Mt 6, 33)